

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ

ΚΑΙ ΒΙΟΣ

ΤΟΥ ΕΝ ΑΓΙΟΙΣ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ

ΚΟΣΜΑ

ΤΟΥ ΙΕΡΟΜΑΡΤΥΡΟΣ ΚΑΙ ΙΣΑΠΟΣΤΟΛΟΥ

ΨΑΛΛΟΜΕΝΗ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΚΑ' ΤΟΥ ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

ΠΟΝΗΜΑ

ΣΑΠΦΕΙΡΙΟΥ ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΙΔΟΥ

ΤΟΥ ΕΚ ΓΡΑΜΜΕΝΟΥ

ΔΙΟΡΘΩΘΕΙΣΑ ΚΑΙ ΡΥΘΜΙΣΘΕΙΣΑ

ΥΠΟ

ΙΩΑΝΝΟΥ ΜΑΡΤΙΝΟΥ

ἀρχιμανδριτου

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΔΑΠΑΝΗ

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΤΩΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΩΝ

ΕΠΥΡΙΑΩΝΟΣ ΚΟΥΣΟΥΛΙΝΟΥ

1894

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ

ΚΑΙ ΒΙΟΣ

ΤΟΥ ΕΝ ΑΓΙΟΙΣ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ

ΚΟΣΜΑ

ΤΟΥ ΙΕΡΟΜΑΡΤΥΡΟΣ ΚΑΙ ΙΣΑΠΟΣΤΟΛΟΥ

Ψαλλομένη κατὰ τὴν κδ' τοῦ Αὐγούστου μηνός.

Στιχηρὰ Προσόμοια τοῦ Ἁγίου. Ἦχος β'.

Ποίσις εὐφημιῶν στέμμασιν. Δις.

Δεῦτε οἱ εὐσεβεῖς σήμερον συστησώμεθα κοινὴν χορείαν, ἐν ἀγαλλιάσει γεραίροντες, τοῦ Εὐαγγελίου τὴν σάλπιγγα, σκευὸς ἐκλογῆς Κοσμᾶν τὸν Θεῖον, τὸν μέγαν καθηγεμόνα καὶ διδάσκαλον, τὸν πράξει καὶ θεωρία διαλάμψαντα, χριστολατρῶν ποδηγέτην τὸν διπλῶ στεφάνῳ βραβευθέντα ἐν οὐρανοῖς. Αὐτῷ ἀνακράξωμεν εὐχαῖς σου, Κοσμᾶ, σωθῆϊμεν.

Ἔτερον προσόμιον. Δίς.

Απαν τὸ χριστεπώνυμον πλήρωμα, εὐφημήσωμεν τὸν Χριστολάτρη, τὸν τῆς εὐσεβείας ὑπέρμαχον καὶ τῆς ἀσεβείας τὸν πέλεκυν, τῆς ἀκτημοσύνης τὸν ἐργάτην, τὸν ὄμβροισ τοῖς τῶν δακρύων συντονώτατα, τὴν σάρκα σὺν τῇ ψυχῇ ἀναπτερώσαντα, τὸν ἐλατῆρα τῶν νόσων, τοῦ Χριστοῦ τὸν φίλον, Κοσμάν τὸν Ἱερομάρτυρα.

Ἔτερον ὅμοιον. Δίς.

Δεῦτε ἐν ἱεροῖς μέλεσι, καταστέψωμεν τὴν θεῖαν κάραν, εὐωδίας οὔσαν ἀνάπλεων, καὶ πᾶσι πολλὰ θαύματα βρύουσιν, καὶ πιστοὺς κινδύων λυτρομένην. Βραβεύει γὰρ ὁ πανοικτίρμων Κύριος, τοὺς τοῦτον θεοπρεπῶς ἀντιδοξάζοντας. Καὶ τὴν πανέντιμον κάραν τοῦ ἱεροθύτου πατρὸς Κοσμά, Χριστὸς κατεπλούτησε, σημείους πολλοῖς καὶ θαύμασι.

Δόξα. Ἦχος πλ. β'.

Τῶν ὄντων ἐκμελετήσας τὸ ἄστατον, καὶ τὸν Σταυρὸν τοῦ Χριστοῦ εὐαγγελικῶς ἐπ' ὤμων ἀράμενος, ἀποστολικῶς τὸν λόγον τῆς εὐσεβείας πᾶσι διέσπειρας, καὶ ἀναργύρως τὴν χάριν τῶν ἰαμάτων ἐπεδαψίλευσας· ὅθεν κατὰ Παῦλον τοῖς πᾶσιν ἐβόας· ἀγαπήσατε τὸν Θεόν, καὶ εὐρήσετε

ἀνάπαυσιν ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, μετὰ πάντων τῶν Ἁγίων· ἀλλὰ καὶ νῦν αἰτοῦμέν σε, Μαρτύρων ἐγκαλλώπισμα, ὡς πῦρ ἔχων πολλήν, πρὸς τὸν Σωτῆρα Κύριον, μὴ διαλείπης προσεύων, ὑπὲρ τῶν πίστει καὶ πόθῳ σοῦ τῇ Σορῶ προσιόντων τῇ ἀγία, καὶ πιστῶς ἐκτελούντων, τὴν σεβάσιμον μνήμην σου.

Καὶ νῦν. Ὁ αὐτός.

Τίς μὴ μακαρίσει σε, Παναγία Παρθένη; τίς μὴ ἀνυμνήσει σου τὸν ἀλόχευτον τόκον;

Προκείμενον. Καὶ τὰ Ἀναγνώσματα.

Προφητείας Ἡσαίου τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. γ' 9. Ἰάδε λέγει Κύριος πάντα τὰ ἔθνη συνήχθησαν ἅμα, καὶ συναχθήσονται ἄρχοντες ἐξ αὐτῶν. Τίς ἀναγγελεῖ ταῦτα ἐν αὐτοῖς, ἢ τὰ ἐξ ἀρχῆς; τίς ἀκουστὰ ποιήσει ὑμῖν; Ἀγαγέτωσαν τοὺς μάρτυρας αὐτῶν καὶ δικαιοθήτωσαν, καὶ εἰπάτωσαν ἀληθῆ. Γίνεσθέ μοι Μάρτυρες, καὶ ἐγὼ Μάρτυς Κύριος ὁ Θεός, καὶ ὁ παῖς ὃν ἐξελεξάμην, ἵνα γινώτε καὶ πιστεύσητέ μοι, καὶ συνῆτε ὅτι ἐγὼ εἰμι. Ἐμπροσθέν μου οὐκ ἐγένετο ἄλλος Θεός, καὶ μετ' ἐμὲ οὐκ ἔσται. Ἐγὼ εἰμι ὁ Θεός, καὶ οὐκ ἔστι πάρεξ ἐμοῦ ὁ σῶζων. Ἐγὼ ἀνήγγειλα καὶ ἔσωσα, ὠνείδισα καὶ οὐκ ἦν ἐν ὑμῖν ἀλλότριος. Ὑμεῖς ἐμοὶ Μάρτυρες, καὶ ἐγὼ Κύριος ὁ Θεός, ὅτι ἀπ' ἀρχῆς ἐγὼ εἰμι, καὶ οὐκ ἔστιν ὁ ἐκ τῶν χειρῶν μου ἐξαιρούμενος. Ποιήσω, καὶ τίς ἀποστρέψει αὐτό; Οὕτω λέγει Κύριος ὁ Θεός, ὁ λυτρούμενος ἡμᾶς ὁ Ἅγιος Ἰσραὴλ.

Προφητείας Σολομώντος τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. γ' 1. Ἰκαίων ψυχαὶ ἐν χειρὶ Θεοῦ, καὶ οὐ μὴ ἄφηται αὐτῶν βάσανος. Ἐδοξαν ἐν ὀφθαλμοῖς ἀφρόνων τεθῆ-

ναι, καὶ ἐλογίσθη κάκωσις ἡ ἐξοδὸς αὐτῶν, καὶ ἡ ἐφ' ἡμῶν πορεία σύντριμμα, οἱ δὲ εἰσιν ἐν εἰρήνῃ. Καὶ γὰρ ἐν ὄψει ἀνθρώπων ἐὰν κολαθῶσιν, ἡ ἐλπίς αὐτῶν ἀθανασίας πλήρης· καὶ ὀλίγα παιδευθέντες μεγάλα εὐεργετηθήσονται· ὅτι ὁ Θεὸς ἐπέειρασεν αὐτούς, καὶ εὗρεν αὐτούς ἀξίους ἑαυτοῦ· ὡς χρυσὸν ἐν χωνευτηρίῳ ἐδοκίμασεν αὐτούς, καὶ ὡς ὀλοκάρπωμα θυσίας προσεδέξατο αὐτούς, καὶ ἐν καιρῷ ἐπισκοπῆς αὐτῶν ἀναλάμψουσι, καὶ ὡς σπινθήρες ἐν καλάμῃ διαδραμοῦνται, κρινοῦσιν ἔθνη, καὶ κρατήσουσι λαῶν, καὶ βασιλεύσει αὐτῶν κύριος εἰς τοὺς αἰῶνας. Οἱ πεποιθότες ἐπ' αὐτῷ, συνήσουσιν ἀλήθειαν, καὶ οἱ πιστοὶ ἐν ἀγάπῃ, προσμενοῦσιν αὐτῷ· ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς Ὁσίοις αὐτοῦ, καὶ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

Σοφίας Σολομῶντος τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. 46. **Α**ἱ καιοὶ εἰς τὸν αἰῶνα ζῶσι, καὶ ἐν Κυρίῳ ὁ μισθὸς αὐτῶν, καὶ ἡ φροντίς αὐτῶν παρὰ Ὑψίστου. Διὰ τοῦτο λήφονται τὸ βασιλεῖον τῆς εὐπρεπειᾶς, καὶ τὸ διάδημα τοῦ κάλλους ἐκ χειρὸς Κυρίου· ὅτι τῇ δεξιᾷ αὐτοῦ σκεπάσει αὐτούς, καὶ τῷ βραχίονι ὑπερασπιεῖ αὐτῶν. Λήφεται πανοπλίαν τὸν ζῆλον αὐτοῦ, καὶ ὀπλοποιήσει τὴν Κτίσιν εἰς ἄμυναν ἐχθρῶν. Ἐνδύσεται θώρακα, δικαιοσύνην, καὶ περιθήσεται κόρυθα, κρίσιν ἀνυπόκριτον. Λήφεται ἀσπίδα ἀκαταμάχητον, ὁσιότητα· ὄξυνεὶ δὲ ἀπότομον ὀργὴν εἰς ῥομφαίαν. Συνεκπολεμήσει αὐτῷ ὁ Κόσμος ἐπὶ τοὺς παράφρονas. Πορεύονται εὐστοχοὶ βολίδες ἀστραπῶν, καὶ ὡς ἀπὸ εὐκύκλου τόξου τῶν νεφῶν ἐπὶ σκοπὸν ἀλοῦνται, καὶ ἐκ πετροβόλου θυμοῦ πλήρεις ῥιφήσονται χάλαζαι. Ἀγανακτήσει κατ' αὐτῶν ὕδωρ θαλάσσης, ποταμοὶ δὲν συγκλύσουσιν ἀποτόμως. Ἀντιστήσεται αὐτοῖς πνεῦμα δυνάμεως, καὶ ὡς λαίλαψ ἐκλιμῆσει αὐτούς, καὶ ἐρημώσει πᾶσαν τὴν γῆν αὐτῶν ἀνομία, καὶ ἡ κακοπραγία περιτρέψει θρόνους δυναστῶν. Ἀκούσατε οὖν Βασιλεῖς

καὶ σύνετε· μάθετε δικασταὶ περάτων γῆς. Ἐνωτίσασθε οἱ κρατοῦντες πλήθους καὶ γεγαυρωμένοι ἐπὶ ὄχλοις ἐθνῶν· ὅτι ἐδόθη παρὰ Κυρίου ἡ κράτησις ὑμῶν, καὶ ἡ δυναστεία παρὰ Ὑψίστου.

Εἰς τὴν Λιτὴν τοῦ Ἁγίου. Ἦχος α΄.

Γί σε καλέσωμεν τρισμάκαρ, Μάρτυρα; ὅτι ὑπὲρ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ τὸ σὸν αἷμα ἐξέχεας; κήρυκα; ὅτι τὸν πόθον τῆς τοῦ Χριστοῦ Βασιλείας τοῖς πᾶσιν ἐκήρυξας. Ἀποστολον; ὅτι τὸν λόγον τοῦ Εὐαγγελίου, ἀποστολικῶς τοῖς πιστοῖς διετράνωσας. Μοναστὴν τε; ὅτι τὸν σὸν βίον, ὡσπερ κάτοπτρον καθαρὸν τῆς ἀσκήσεως κατέλιπες. Ἱερέα; ὅτι ἱερουργῶν, σεαυτὸν ὡσπερ θυσίαν καθαρὰν, προσήγαγες τῷ Κυρίῳ σου, ὃν ἐκτενῶς ἰκέτευσωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν, τῶν ἐκτελούντων τὴν μνήμην σου.

Ὁμοιον.

Ποῦς λαμπροὺς ἀγῶνάς σου, οὓς ὑπὲρ τῆς πίστεως ἠγωνίσαι, τίς διηγῆται, Ἱερομάρτυς πανένδοξε; τοὺς ἰδρωτάς, τοὺς πόνους, τοὺς ἀνὰ πᾶσαν πόλιν προσγινομένους σοὶ διὰ τὸ κήρυγμα, ἀνθ' ὧν παρὰ Χριστοῦ ἀπειλήσας τὴν οὐρανῶν κληρουχίαν· ὅθεν καὶ ἡμεῖς, αἰτούμεν σε πανσεβάσμιε, ὡς παρρησίαν εὐράμενος παρὰ Χριστῷ τῷ Θεῷ εἰρήνην αἰτῆσαι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Ὁμοιον.

Αποστολικῶς τὸν δρόμον τετέλεκας, ἀσκήτει πρότερον τὸν βίον ἀγνισάμενος καὶ ἀπαθεία, ἀνθ' ὧν ὁ Χριστὸς πλουσίαν τῶν θαυμάτων κεχορήγηκέ σοι τὴν ἐνέργειαν, ὁ μόνος τοὺς αὐτὸν δοξάζοντας ἀντιδοξάζων, καὶ θαυμαστῶν ὁ τῶν θαυμάτων χορηγὸς τοῖς ἐν τῇ γῇ Ἁγίοις· ὅθεν καὶ ἡμεῖς σήμερον, σοῦ τῇ Σοφῷ προσιόντες τῇ ἀγίᾳ μετεὐλαβείας τὴν κόνιν ἀσπασόμεθα, τοῖς πᾶσιν ὡς ἀληθῶς, ἀφθονα τὰ ἰάματα χορηγοῦσαν, αἰτούμενοι, πανσεβάσμιε,

διὰ σοῦ τυχεῖν ἀφέσεως πταισμάτων, καὶ κολάσεως λυτρωθῆναι τοὺς τιμῶνάς σε.

Ὅμοιον.

Οτὰ ὕδατα, Πάτερ, ἐξ ἀκαθάρτων εἰς διειδῆ καὶ πόσιμα, μεταποιησάμενος λόγῳ μόνῳ, καὶ λαὸν δίψῃ συνεχόμενον, καὶ βοῶντα κορέσας, τὴν ἐμὴν ψυχὴν Ὅσιε, ὄλην ῥυπαρὰν καὶ ἀκάθαρτον, καθαρὰν ἀνάδειξον ταῖς εὐχαῖς σου, καὶ πόσιμον προσάγαγε, καθάπερ ὕδωρ διανύγεις, τῷ διψῶντι Θεῷ, τὴν σωτηρίαν τῶν ψυχῶν παντὸς τοῦ πλάσματος, τῷ παρέχοντι διὰ σοῦ τὴν εἰρήνην τῷ κόσμῳ, καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα. Ἦχος πλ. α΄.

Οσιε Πάτερ, τοῖς ὀπαδοῖς τοῦ Χριστοῦ κατ' ἴχνος ἐπόμηνος, εὐαγγελικῶς τὸν βίον διανύσαι διέγνωκας, κόσμον καὶ ἐγκόσμια πάντα, ἠγησάμενος σκύβαλα, πρὸς τὴν ἄνω ὄντως μακαριότητα, μηδὲν σεαυτὸν προτιμῶν, τῆς τῶν ἀδελφῶν τῶν συγγενῶν σοι κατὰ σάρκα σωτηρίας· ἀλλ' ἵνα πάντες ἀληθῶς διὰ σοῦ σωθῶσι, τὸ αἷμα τὸ σὸν κατὰ Παῦλον ἐξέχεας, καὶ τὸν Δεσπότην Χριστόν, τὸ δυνατὸν μιμούμενος, σεαυτὸν τῆς τῶν πολλῶν, ὡς περ λύτρον σωτηρίας παρέδωκας· καὶ Χριστῷ προσήγαγες ταῖς καθ' ἡμέραν διδασκαῖς σου, ἔθνη τῆς γῆς τὰ βάρβαρα, ὅπως εἰς τὴν αὐτοῦ Βασιλείαν τὴν οὐράνιον, μετ' αὐτῶν εἰσέλθῃς κράζων, ἰδοὺ ἐγὼ καὶ τὰ παιδία, ἃ μοι ἔδωκεν ὁ Θεός.

Καὶ νῦν. Ὅμοιον.

Μακαρίζομέν σε, Θεοτόκε Παρθένε.

Εἰς τὸν Στίχον. Ἦχος δ΄.

Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν.

Αριστεὺς ὡς ἀήτητος τοῦ ἐχθροῦ πᾶσαν ἐννοίαν εὐθαρπῶς διήλεγξας, καὶ κατήτχυνας, ὡς ἐκ Θεοῦ κομισάμενος, πλουσίαν τὴν δύναμιν κατὰ πάντων δυσμενῶν, ἀριστεύων τοῦ Πνεύματος τοῖς χαρίσμασι, καὶ τῆς νίκης

τὰ γέρα οὐρανόθεν παρὰ τοῦ ἀγωνοθέτου χαίρων λαβῶν ἐξεδήμησας.

Θαυμαστὸς ὁ Θεὸς ἐν τοῖς Ἁγίοις αὐτοῦ.

Τοῖς ἐνθέοις διδάγμασι, τὴν ὑφήλιον ἅπασαν, εὐσεβῶς κατήρδευσας, Ἱερώτατε, σπείρας τὸν λόγον τῆς πίστεως, Κοσμᾶ ἀξιάγαστε, ταῖς τῶν πάντων ἀκοαῖς, καὶ κομῶντας ὡς στάχνας ἐναπέδειξας, ἀρεταῖς ταῖς ἐνθέοις, τοῖς σοῖς λόγοις, καὶ προσήγαγες ὡς θῦμα, τῷ σῷ Δεσπότη εὐπρόσδεκτον.

Τοῖς Ἁγίοις τοῖς ἐν τῇ γῇ αὐτοῦ θαυμαστώσεν ὁ Κύριος.

Αρετὴν πᾶσαν ἠτήκησας, ἀσκητῶν ἐγκαλλώπισμα, καὶ Μαρτύρων καύχημα, ἐναρέτου τε, ζωῆς τῆς ὄντως ὑπόδειγμα, Κοσμᾶ ἀξιάγαστε, τῆς Τριάδος γεγονώς, καθαρὸν ἐνδιαίτημα, ἧ καὶ πρέσβευε, ἰλασμόν τῶν πταισμάτων δωρηθῆναι, τοῖς ἐν πίστει σὲ τιμῶσι, καὶ σωτηρίαν καὶ ἔλεος.

Δόξα. Ἦχος πλ. δ΄.

Τῶν εὐσεβῶν τὰ πλήθη, τὸν καθηγητὴν σε τιμῶμεν, Κοσμᾶ Ἱερώτατε, διὰ γὰρ σοῦ τὴν τρίβον τὴν ὄντως εὐθεῖαν πορεύεσθαι ἐγνωμεν· μάκαριος εἶ τῷ Χριστῷ δουλεύσας, καὶ τῶν πιστῶν τὸν σύλλογον ταῖς Ἱεραῖς σου διδασκαῖς, τῷ Θεῷ προσενέγκας, ὡς θῦμα εὐωδέστατον. Ἀγγέλων συνόμιλε, Ἀποστόλων ὁμότροπε, Μαρτύρων ὁμόσκηνη καὶ δικαίων, μεθ' ὧν πρέσβευε τῷ Κυρίῳ ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Ὁ αὐτός.

Ἀνούμφευτε Παρθένε ἢ τὸν Θεὸν ἀφράστως.

Ἀπολυτίκιον Ἦχος δ΄.

Οδαῖς εὐφημήσωμεν τὸν εὐκλεῶς τοῖς χοροῖς, Μαρτύρων γάλλόμενον θυτῶν τε καὶ ἀσκητῶν, Κοσμᾶν τὸν ἀοίδιμον, σήμερον συνελθόντες τῇ σεπτῇ αὐτοῦ μνήμῃ, νέμει γὰρ τὰς λάσεις τοῖς πιστῶς προσιούσιν, ὡς ἔχων παρρησίαν τὸν Χριστὸν ὡς Ἰσαπόστολος.

Καὶ νῦν. Τὸ ἀπ' αἰῶνος ἀπόκρυφον. Εἰς τὸν Ὁρθρον. Θεὸς Κύριος. Τὸ τροπάριον τοῦ Ἁγίου. Καὶ νῦν. Θεοδοκίον. Μετὰ δὲ τὴν α'. Στιχολογίαν Κάθισμα. Ἦχος α'.

Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Πῆν πίστιν τοῦ Χριστοῦ, ἀρραγὲς ὡς περ ὄπλον, προβάλλων νικητὴς κατ' ἐχθρῶν ἀνεδείχθης, στίλβων ὡς περ φάσγανον, τὸν σὸν λόγον πανόλβιε, ᾧ κατέταμες τὰς τοῦ Βελίαρ ἐνέδρας, καὶ κατέκοψας τῆς ἀσεβείας τὰς ρίζας, μαχαίρα τοῦ πνεύματος.

Καὶ νῦν. Θεοδοκίον.

Μητέρα σε Θεοῦ ἐπιστάμεθα πάντες, Παρθένον ἀληθῶς καὶ μετὰ τόκον φανείσαν, οἱ πόθῳ καταφεύγοντες, πρὸς τὴν σὴν ἀγαθότητα, σὲ γὰρ ἔχομεν ἀμαρτωλοὶ προστασίαν, σὲ κεκτήμεθα ἐν πειρασμοῖς σωτηρίαν, τὴν μόνην πανάμωμον.

Μετὰ τὴν β', Στιχολογίαν. Ἦχος πλ. α'.

Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Ἰουσεβείας τὸν σπὸρον ἐνσπείρας Ὅσιε, ἀκοαῖς τῶν ἀνθρώπων, ἀδρῶς ἐθέρισας, διδαγμάτων εὐσεβῶν σου τὰ δράγματα, καὶ προσήγαγες Χριστῷ, εὐάρεστον ὡς ἀπαρχὴν, ἀνθρώπων ἄπειρα πλήθη, Ὁρθοδοξίας κομῶντα δόγμασιν οἷά περ στάχνας.

Καὶ νῦν. Θεοδοκίον.

Χαῖρε πύλη Κυρίου ἢ ἀδιόδευτος, χαῖρε τεῖχος καὶ σκέπη τῶν προστρέχόντων εἰς σὲ, χαῖρε ἀχείμαστε λιμῆν, καὶ ἀπειρόγαμε, ἢ τεκοῦσα ἐν σαρκὶ τὸν ποιητὴν σου καὶ Θεὸν, πρεσβεύουσα μὴ ἑλλείπης ὑπὲρ τῶν ἀνυμνούντων καὶ προσκυνούντων τὸν τόκον σου.

Μετὰ τὸν Πολυέλεον. Ἦχος β'.

Ἐπεφάνης σήμερον.

Ποὺς λαμπροὺς ἀγῶνάς σου, Ἱερομάρτυς, συνελθόντες σήμερον ἐν τῷ πανσέπτῳ σου Ναῶ, ἀνευφημοῦμεν δεόμενοι, φρούρει λιταῖς σου, Κοσμά, τοὺς τιμῶντάς σε.

Καὶ νῦν Θεοδοκίον. Ἡ παρθένος σήμερον.

Ποῦ κόσμου Δέσποινα τὴν σωτηρίαν τεκοῦσα, σωτηρίαν δώρησαι τοῖς ὑμνηταῖς σου Παρθένε· ἅπαντα γὰρ δυνατὰ σοὶ πρὸς τὸν Υἱόν σου, ὃν τινα καὶ δυσωποῦσα μὴ διαλείνης, ὑπὲρ πάντων τῶν σῶν δούλων, ἵνα βυσθῶμεν πυρὸς τῆς κολάσεως.

Οἱ Ἀναβαθμοὶ. Τὸ α'. Ἀντίφωνον τοῦ δ'. Ἦχος. Προκείμενον. Θαυμαστός ὁ Θεὸς ἐν τοῖς Ἁγίοις. Προκείμενον. Τοῖς Ἁγίοις τοῖς ἐν τῇ γῆ αὐτοῦ. Πᾶσα πνοή. Ἰσαγγέλιον. Ζῆτει τῆς κς'. Ὀκτωβρίου. Δόξα. Ταῖς τοῦ διδασκάλου πρεσβείαις. Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου. Ἐλεήτόν με ὁ Θεός.

Τὸ Ἰδιόμελον. Ἦχος β'.

Πὸν νοῦν ἀναπτερώσας πρὸς τὰ ὑπερκόσμια, καὶ παιδιόθεν ἀσκήσει καὶ μελέτῃ συζήτας τῇ κατὰ Θεὸν ἐκ τοῦ Ἄθωνος ὠρμησας, καθάπερ ἄλλος Νεῖλος, καὶ τὰς διψώσας ψυχὰς, πλουσίως ἐπότισας, τῇ ἐπομβρία τῶν λόγων σου, ἃς καὶ καρποφόρους τῆς θείας ἐπιγνώσεως ἐναποδείξας, τῆς φωνῆς τοῦ Κυρίου σου ἀκήκοας, εἰσελθε δούλε εἰς τὴν χαρὰν τοῦ Κυρίου σου.

Κανὼν τῆς Θεοτόκου, καὶ τοῦ Ἁγίου.

Ῥδὴ α'. Ἦχος πλ. δ'. Ἀρματηλάτην Φαραῶ.

Ὅς Ἱερεὺς νῦν τοῦ Δεσπότη γνήσιος, Ἱερουργῶν τῷ Θεῷ καὶ τῶν Ἀποστόλων ὁπαδὸς γενόμενος, τὴν πίστιν διετρένωσας, δόγμασιν Ὁρθοδοξοῖς, καὶ λόγοις πάντας καθοδηγῶν πρὸς τὴν θεογνωσίαν ἀνείλικυσας.

Υπογραμμὸν τοῖς Ἀσκηταῖς καὶ Μάρτυσι, καὶ Ἱερεῦσι σοφέ, πᾶσι τὸν σὸν βίον, ἀρετῶν κατέλιπες, κανόνα ἀκριβέστατον, τῆς πρὸς Θεὸν πολιτείας, καὶ στάθμην ὄντως ἀλάθητον, ἣν διακρατοῦντες σωθείμεν.

Ποῦ σοῦ Δεσπότη τὸν Σταυρὸν ἐβάστασας, σὺ διὰ βίου παντός, διὰ τούτου Πάτερ ἐκτελῶν τεράστια, τοῖς πό-

θω προσιοῦσί σοι, δι' οὗ νῦν σαῖς πρεσβείαις, τὰς προσβολὰς τοῦ ἀλάστορος, Πάτερ ἐκφυγεῖν δυνηθείμεν.

Θεοτοκίον.

Πρὸς Θεοτόκον ἀληθῆ γινώσκοντας, καὶ προστασίαν βροτῶν, πάντων καὶ μεσίτιν, πρὸς ὃν περ ἀπεκύησας, περιώζε Πανύμνητε, πάντα γὰρ δυνατὰ σοι, τὸν πάντων κτίστην καὶ Κύριον, βρέφος τετοκυῖα τὸν ἄχρονον.

ᾠδὴ γ'. Ὁ στερεώσας κατ' ἀρχάς.

Ἐλεπρωμένον μου τὸν νοῦν, τοῖς τῶν παθῶν τριχυμῖαις, ἀνακάθαρον ταῖς ἰκεσίαις σου Μάκαρ, καὶ ἀπόπλυνον φωτὶ τῆς θείας ἐπιγνώσεως, ὅπως καγὼ δοξάζω, τὸν σὲ δοξάσαντα Κύριον.

Ἀποκαθάρας σου τὸν νοῦν τῇ καθαρᾷ πολιτείᾳ, πρὸς Θεὸν ἀνεπερώθης Τρισκάμαρ, καὶ προσέδραμες Χριστῷ, ὡς Ἰερεὺς Πανάριστος, προσενεγκὼν τὸ σὸν αἷμα, ὡς ἐκλεκτὸν καλλιέργημα.

Τὴν χερσθεῖσάν μου ψυχὴν, ἀνάδειξον καρποφόρον, ἀρετῶν ταῖς σαῖς εὐχαῖς Θεοφόρε, καὶ γὰρ ἔχεις τὴν ἰσχύν τελεῖν καὶ μετὰ θάνατον, τοῖς προσιοῦσι πόθῳ σοῦ τῇ Σοφῷ τὰ θαυμάσια.

Ἰσχοτισμένον μου τὸν νοῦν, ταῖς τῶν παθῶν τριχυμῖαις, καταφαίδρυνον τῷ τοκετῷ σου Παρθένε, καὶ καταύγασον Ἀγνή φωτὶ τοῦ γεννηθέντος σοι, ἵνα τοῦτον δοξάζω, καὶ σὲ γεραίρω τὴν ἄχραντον.

Κάθισμα. Ἦχος β'. Ἐπεράνης σήμερον.

Ποταμούς ἐξήρανας τῆς ἀσεβείας, προσριφεῖς τοῖς ρέυμασι τοῖς ποταμίσις Ἀριστεύ, καὶ στεφηφόρος ἀνέδραμες πρὸς αἰωνίους σχηὰς παναοίδιμε.

Θεοτοκίον.

Ἢ τὸ φῶς τὸ ἄδυτον ἀποτεκοῦσα, τῆς ψυχῆς καταύγασον τοὺς ζοφεροὺς μου ὀφθαλμούς, καὶ τὴν ἀχλὺν τῆς καρδίας μου τῷ τοκετῷ σου διάλυσον Δέσποινα.

ᾠδὴ δ'. Σὺ εἶ τὸ στερέωμα.

Ἰχοιμι πρὸς Κύριον, ταῖς σαῖς λιταῖς εὐρεῖν ἔλεος, καὶ γὰρ πλουτεῖς θείας παρρησίας, Τριάδος μύστης γενόμενος.

Ἰχοιμι πρὸς Κύριον, σὲ δυσωποῦντα πανόλβιε, λύσιν λαβεῖν τῶν ἀμπλακημάτων, καὶ δεινῶν τὴν ἀπολύτρωσιν.

Ἰϋροιμι πρὸς Κύριον, δι' ὃν σαυτὸν ἀφωσίωσας, μάρτυς Χριστοῦ, εὐπροσώπως στήναι παρρησίαν ταῖς πρεσβείαις σου.

Ἰλεῶν μοι Δέσποινα, τῷ σῷ ἰκέτῃ ἀπέργασαι, τὸν σὸν Υἱὸν, πρὸς αὐτὸν χρωμένη, πανσθενεστάταις μεσιτείαις σου.

ᾠδὴ ε'. Ἴνα τί με ἀπώσω.

Ἢ ποτάμιον βεῖθρον, τῇ προσρίψει σου Πάτερ ἡγίασας, Τριημερονυκτεύσας, ἐν αὐτῷ, κατὰ τὸν Δεσπότην σου, ὃν μὴ διαλείπης ὑπὲρ ἡμῶν αἰεὶ πρεσβεύων, ὅπως ῥυσθώμεν τῆς Κολάσεως.

Ἢ φωτὶ τῆς Τριάδος τὴν διάνοιαν ἐλλαμπόμενος, τὴν Τριάδα πᾶσιν, ἐν μονάδι τρανώς ἀνεκήρυξας, μίαν τὴν οὐσίαν, τρισὶ δὲ τοῖς προσώποις, Πατὴρ Υἱοῦ καὶ Θεοῦ Πνεύματος.

Ἢ δυσῶδες τοῦ βίου τούτου καὶ τὸ μάταιον ἀποκρουσάμενος, μύρω τῆς Τριάδος, νουνεχῶς Πάτερ προσέδραμες, φέρων ὡσπερ θῦμα, καὶ ἀπαρχὴν τῷ σῷ Δεσπότη, αἷμα σὸν Ἰερώτατε.

Θεοτοκίον.

Ἢ το φῶς τετοκυῖα, τὸ τῆς τριφεγγοῦς Τριάδος με φώτισον, τὸν ἐσχοτισμένον, καὶ ψυχὴν καὶ καρδίαν τὸν δεῖλεον, ἄλλην γὰρ ἐκτός σου, θερμὴν μεσίτριαν οὐκ ἔχω, πρὸς ὃν ἔτεκες ἀπείρανδρε.

ᾠδὴ ς'. Ἰλάσθητί μοι Σωτήρ.

Ἰλαρωτάτη φωνῇ, καὶ λόγοις πείθων Μακάριε, εἴλχυσας πάντα πιστὸν πρὸς θεῖαν ἐπίγνωσιν, πάντας ἐπιγνώμονας τῆς θεοσεβείας, ἐνδεικνὺς τοὺς πρὶν ἀγνώμονας.

Ἐρουργῶν τῷ Θεῷ, σαυτὸν ὑπὲρ τούτου τέθουκας, ἵνα καὶ ζήσης αὐτῷ, κοινωνὸς γενόμενος, πάθους τοῦ Δεσπότη σου, ἐν τῇ ἀθανάτῳ Βασιλείᾳ τῇ τῶν Οὐρανῶν.

Τοῖς μονασταῖς ποδηγόν, τοῖς Ἱερεῦσιν ὑπόδειγμα, κατέλιπες τὸ σὸν ζῆν, οὐπερ ἀντεχόμενοι, ἐπαναστραφεῖημεν ἐξ ὁδῶν τῆς πλάνης, πρὸς γνῶσιν Θεῖαν ταῖς πρεσβείαις σου.

Ἦν τοῦ ἐλέους πηγὴν σὲ τὴν Παρθένον καὶ ἄσπιλον, καθικετεύω σεμνή, ὅπως εὖρω ἔλεος ἐν ἡμέρᾳ κρίσεως, καὶ πταισμάτων πάντων, εὐπροσδέχοις μεσιτείαις σου.

Κοντάκιον. Ἦχος δ'.

Ἀναβλαστήτας ἐκ τῆς γῆς Αἰτωλίας, καὶ ἐν Ἀθῶν μοναστῆς χρηματίσας, καὶ μυηθεῖς ὡς ἀληθῶς τὴν δόξαν τοῦ Θεοῦ, πᾶσιν ἀνεκήρυξας ἀληθείας τὸν λόγον, καὶ Χριστῷ προσήγαγες παμμακάριστε πάντας, τῶν Ἀποστόλων ὄντως μιμητῆς, Ἱερομάρτυς ἐκχύσει τοῦ αἵματος.

Ὁ Οἶκος.

Ἦν τῶν μαρτύρων καλλονὴν, τῶν μοναστῶν τὸ κλέος, τὸν κήρυκα τῆς Πίστεως, καὶ ὑπηρετὴν τοῦ λόγου, τῶν Ἱερέων ὑπογραμμένον, καὶ Ἀποστόλων μιμητὴν ἄριστον ἐν ᾧ ταῖς εὐφημήσωμεν οἱ πιστοὶ, καὶ ἐγκωμίων ἄνθεσι καταστέψωμεν αὐτοῦ Κάραν τὴν Ἀγίαν, ἐξ ἧς ἄφθονα προχεῖται τὰ ἰάματα, καὶ δαψιλῆ τοῖς πόθῳ προσιοῦσιν ἐνεργεῖται τὰ θαυμάσια, ἦν καὶ πιστῶς ἀσπαζόμενοι, τούτῳ προσείπωμεν· Χαίροις ὁ τῆς ἀσεβείας τὰ ῥίζας ἐκτεμῶν τῇ δρεπάνῃ τῶν λόγων σου, καὶ εὐσεβείας τὸν σπόρον τοῖς ὠσι καὶ καρδίαις πάντων ἐνσπείρας. Χαίροις ὁ τῆς πίστεως κήρυξ, καὶ Ἐκκλησίας στύλος ἀκλόνητος· ἦν περισωζε διὰ παντὸς ἐν εἰρήνῃ ταῖς πρὸς Θεὸν πρεσβείαις σου· ἔχεις γὰρ πορρήσιαν πρὸς τὸν Σωτῆρα Κύριον, τῶν Ἀποστόλων ὁπαδὸς γενόμενος, καὶ Μαρτύρων χοροῖς ἐμπρέπων τῇ ἐκχύσει τοῦ αἵματος.

Τῷ αὐτῷ μηνὶ κδ'. Μνήμη τοῦ ἐν Ἀγίοις Πατρὲς ἡμῶν Κοσμά τοῦ Ἱερομάρτυρος καὶ Ἰσαποστόλου.

Κοσμάς ὁ Κόσμου κόσμος, ἡδ' ὠραιότης,
Κόσμον λιπὼν πρόσκαιρον ἀγήρω ἔχει.
Ἦγξαντο Κοσμῶν εἰκάδι βάρβαροι ἡδὲ τετάρτη.

ΒΙΟΣ

ΤΟΥ ΙΕΡΟΜΑΡΤΥΡΟΣ ΚΑΙ ΙΣΑΠΟΣΤΟΛΟΥ

ΚΟΣΜΑ

Ούτος ὁ τῆ ἀληθείᾳ Ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ, Διδάσκαλος, καὶ Κήρυξ τοῦ Θεοῦ Εὐαγγελίου Κοσμάς, ἦτον ἀπὸ τὴν Αἰτωλίαν, ἀπὸ ἐν μικρὸν χωρίον ὀνομαζόμενον Μίγα Δένδρον· γόνεων εὐσεβῶν υἱός, παρὰ τῶν ὁποίων ἀνατραφεῖς, καὶ παιδευθεὶς ἐν παιδείᾳ, καὶ νοουθεσίᾳ Κυρίου, κατὰ τὸν Ἀπόστολον, ὅταν ἦτο χρόνων εἴκοσι, ἴσως καὶ ἐπέκεινα, ἄρχισε νὰ διδάσκη τὰ Γραμματικά ὑπὸ τὸν Ἱεροδιάκονον Ἀνανίαν τὸν καλούμενον Δερβιάνον. Ἐπειδὴ κατὰ τοὺς χρόνους ἐκείνους ἄρχισε μὲ φήμην μεγάλην τὸ Σχολεῖον τοῦ Βατοπεδίου εἰς τὸ Ἅγιον Ὅρος, μετέβη εἰς ἐκεῖνο μὲ ἄλλους ἐδικούς του συμμαθητάς, οὐκ ὀλίγους. Ἐκεῖ ἐτελείωσε τὰ Γραμματικά ὑπὸ τὸν Διδάσκαλον Παναγιώτην Παλαμᾶν. Μετὰ δὲ ταῦτα ἤκουσε τὴν Λογικὴν ἀπὸ τὸν Διδάσκαλον Νικόλαον Τζαρτζούλιον τὸν ἐκ Μετζόβου, ὅστις ἐκεῖ ἐσχολήσθη μετὰ τὸν σοφώτατον Εὐγένιον. Ἦτο δὲ ἀκόμη λαϊκὸς Κώνστας καλούμενος, πλὴν καὶ λαϊκὸς ὢν, ἐφαίνετο ἐστολισμένος μὲ τὴν σεμνότητα τοῦ Μοναδικοῦ Σχήματος, καὶ κατὰ πάντα ἠγωνίζετο, καὶ τὸν ἐαυτὸν του ἐγύμναζε πρὸς τελείαν ἀσκησιν. Ἐπειδὴ δὲ πάλιν κακῆ τύχη ἢ περίφημος ἐκείνη Σχολή, ἀναχωρησάντων τῶν Διδασκάλων, ἠρημώθη, καὶ κατήντησε νὰ γένῃ ὡς τὸ ἀπ' ἀρχῆς, τότε δὴ καὶ ὁ καλὸς Κώνστας ἀναχωρήσας ἐκεῖθεν, ἐπήγην εἰς τὴν ἱεράν Μονὴν τοῦ Φιλοθέου. Καὶ ἐκεῖ πρῶτον μὲν ἐκουρεύθη Μαναχός, καὶ εἰς τοὺς πόνους τῆς μοναδικῆς ζωῆς ἐχώρησε προθυμότερα. Μετὰ δὲ τοῦτο, τῆς Μονῆς χρείας ἐχοῦσης Ἐφημερίου, προτροπῆ σπουδρότερα καὶ δεήσει τῶν Πατέρων, χειροτονεῖται καὶ Ἱερομόναχος. Εἶχε δὲ πόθον πολὺν ὁ Μακάριος εἰς τὴν καρδίαν του ἐξ ἀρχῆς, ἔτι κοσμικὸς ὢν, διὰ νὰ ὠφελήσῃ καὶ τοὺς Ἀδελφούς του Χριστιανούς ἀπὸ ἐκεῖνα ὅπου ἔμαθε. Καὶ πολλάκις ἔλεγε, πῶς οἱ ἀδελφοί μας Χριστιανοὶ

ἔχουν μεγάλην χρεῖαν ἀπὸ λόγον Θεοῦ. Καὶ ὅτι χρεὸς ἔχουν ἐκεῖνοι, ὅπου σπουδάζουν νὰ μὴ τρέχουν εἰς ἀρχοντικά, καὶ αὐτὰς μεγάλων, καὶ νὰ ματαιώσωσι τὴν σπουδὴν τους διὰ νὰ ἀποκτήσωσι πλοῦτον καὶ ἀξιώματα, ἀλλὰ νὰ διδάσκωσι μάλιστα τὸν κοινὸν λαόν, ὅπου ζῶσι μὲ πολλὴν ἀπαιδευσίαν καὶ βρβηρότητα, διὰ νὰ ἀποκλήσωσι μισθὸν Οὐράνιον, καὶ δόξαν ἀμάραντον. Ἀλλὰ μὲ ὅλον ὅπου εἶχε τόσον πόθον, καὶ ζῆλος πολὺς ἀναπτεν εἰς τὴν ἱεράν του καρδίαν, διὰ τὴν ὠφέλειαν τῶν πολλῶν, ὅμως πάλιν καὶ συλλογιζόμενος πόσον εἶναι μέγα καὶ δύσκολον τὸ ἐγγεῖρημα τοῦ Ἀποστολικοῦ κηρύγματος, ὡς ταπεινόφρων καὶ μέτριος δὲν ἐτόλμησε ἀφ' ἑαυτοῦ νὰ τὸ ἐπιχειρησθῇ, χωρὶς νὰ καταλαβῇ τὴν θεῖαν βούλησιν. Ὅθεν θέλων νὰ δοκιμασθῇ ἂν ἦναι τοῦτο θέλημα Θεοῦ, ἀνοίγει τὴν Θεῖαν Γραφήν· καὶ ὧ τοῦ θαύματος! εὗρέθη εὐθὺς ἐμπροσθέν του τὸ λόγιον τοῦ Ἀποστόλου, ὅπου λέγει· «Μηδεὶς τὸ ἑαυτοῦ ζητεῖτω, ἀλλὰ καὶ τὸ τοῦ ἐτέρου ἕκαστος»· (ἀ. ἰ. 24) ἤγουν· ἄς μὴ ζητῆ τις μόνον τὸ συμφέρον τὸ ἰδικόν του, ἀλλὰ καὶ τὸ συμφέρον τοῦ ἀδελφοῦ του. Πληροφορηθεὶς λοιπὸν ἐκ τούτου, καὶ φανερώσας τὸν σκοπὸν του τοῦτον καὶ εἰς ἄλλους Πνευματικὸς Πατέρας, καὶ λαβὼν συγχώρησιν παρ' αὐτῶν, πηγαίνει εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν, διὰ νὰ ἀνταμώσῃ καὶ τὸν ἀδελφόν του διδάσκαλον Χρῦσανθον, ὅστις καὶ τὸν ἐδίδασκε καὶ ἀρχὰς τινὰς τῆς Ῥητορικῆς, διὰ νὰ ὀμιλῇ ὅπως οὖν εὐμεθόδως. Φανερώσας λοιπὸν εἰς τοὺς ἐκεῖσε εὐλαβεστάτους Ἀρχιερεῖς, καὶ Διδασκάλους τὸν αὐτὸν λογισμὸν του, καὶ εὐρῶν ὅλους συμφώνως παρακινούντας αὐτὸν εἰς τὸ θεῖον τοῦτο ἔργον, λαμβάνει ἔγγραφον ἀδειαν παρὰ τοῦ τότε Πατριαρχέοντος Σεραφεῖμ τοῦ ἐκ Δελβίνου, καὶ οὕτως ἤρχισεν ὁ Μακάριος νὰ κηρύττῃ τὸ Εὐαγγέλιον τῆς Βασιλείας τῶν Οὐρανῶν, πρῶτον μὲν εἰς τὰς Ἐκκλησίας, καὶ τὰ χωρία τῆς Κωνσταντινουπόλεως· ἐκεῖθεν δὲ ἐπήγην εἰς τὴν Νκύπακτον, εἰς Ἀγρίνιον, εἰς Μεσολόγγιον, καὶ ἄλλους τόπους, καὶ πάλιν ἀνέβη εἰς Κωνσταντινούπολιν· καὶ συμβουλευθεὶς μὲ τὸν τότε Πατριάρχην Σωφρόνιον, καὶ παρ' αὐτοῦ λαβὼν νέαν ἀδειαν καὶ εὐλογίαν, ἤρχισε νὰ κηρύττῃ πάλιν τὸν λόγον τοῦ Εὐαγγελίου μὲ περισσοτέραν θερμότητα καὶ ζῆλον. Καὶ δὴ περιελθὼν ὅλα

σχεδόν τὰ Δουκάνησα, καὶ διδάξας τοὺς Χριστιανοὺς νὰ μετανοοῦν, καὶ νὰ πράττουν ἀξία ἔργα τῆς μετανοίας, ἐκείθεν ἐγύρισεν εἰς τὸ Ἅγιον Ὄρος κατὰ τὸ 1775 ἔτος, καὶ περιπατήσας εἰς τὰ ἐκεῖσε Μοναστήρια, καὶ Σκήτας, καὶ διδάξας τοὺς ἐν αὐτοῖς Πατέρας, ἔμεινεν ὀλίγον καιρὸν ἀναγινώσκων τὰ θεῖα βιβλία τῶν Πατέρων. Μὴ δυνήθεις δὲ νὰ υποφέρει περισσώτερον, ἀπὸ τὴν ἀγάπην ὅπου ἀναπτεν εἰς τὴν καρδίαν του διὰ τὴν ὠφέλειαν τῶν Χριστιανῶν, (καθὼς πολλάκις ὁ ἴδιος τὸ ἔλεγεν εἰς πολλοὺς Πατέρας) ἀνεχώρησεν ἀπὸ τὸ Ἅγιον Ὄρος, καὶ ἀρχάμενος ἀπὸ τὰ ἔξω τοῦ Ὄρους χωρία, ἐπῆγε κηρύττων εἰς τὴν Θεσσαλονίκην, εἰς τὴν Βέρροϊαν, καὶ εἰς ὅλην σχεδὸν τὴν Μακεδονίαν. Ἐπυχώρησεν εἰς τὰ μέρη τῆς Χιμάρας, Ἀκαρνανίας, Αἰτωλίας. Ἔως καὶ εἰς αὐτὴν τὴν Ἄρταν καὶ τὴν Πρέβεζαν. Ἐκείθεν δὲ ἔπλευσεν εἰς τὴν Ἁγίαν Μκύραν, καὶ εἰς Κεφαλληνίαν, καὶ ὅπου ἂν ἐπήγαγεν ὁ Τρισμακάριστος, ἐγένετο μεγάλη σύναξις τῶν Χριστιανῶν καὶ ἤκουον μετὰ καταστροφῆς καὶ εὐλαβείας τὴν χάριν καὶ γλυκύτητα τῶν λόγων τοῦ, καὶ ἀκολουθῶς ἐγένετο καὶ μεγάλη διόρθωσις καὶ ὠφέλεια ψυχικῆ. Ἦτο δὲ ἡ διδασχὴ του, καθὼς ἡμεῖς αὐτήκοοι αὐτῆς ἐγενόμεθον, ἀπλουστάτη ὡσὰν ἐκείνη τῶν ἀλείων. Ἦτο γαλήνιος καὶ ἡσύχιος, ὅπου ἐφαίνετο καθολικῶς νὰ ἦναι γεμάτη ἀπὸ τὴν χάριν τοῦ ἰλαροῦ, καὶ ἡσύχου Ἁγίου Πνεύματος. Μάλιστα δὲ εἰς τὴν νῆσον τῆς Κεφαλληνίας μεγάλον καρπὸν ψυχικῆς ὠφελείας ἔκαμεν ὁ ἱερός υἱὸς Διδάσκαλος μετὰ τὸν σπόρον τῆς ἐνθέου διδασκαλίας του. Ἀλλὰ καὶ ὁ Θεὸς ἄνωθεν συνήργει καὶ ἐβεβαίωσε τὰ λόγια του μετὰ τὰ ἀκόλουθα σημεῖα καὶ θαύματα, καθὼς ποτε διὰ τῶν τοιούτων θαυμάτων ἐβεβαίωσε καὶ τὸ κήρυγμα τῶν Ἱερῶν Ἀποστόλων του. Διότι εἰς τὴν νῆσον ταύτην ἦτον ἕνας πτωχὸς ῥάπτης, ὅστις εἶχεν ἀπὸ χρόνων πολλῶν τὸ δεξιὸν χεῖρ ξηρὸν καὶ ἀνενέρογγτον. Οὗτος λοιπὸν προσδραχμῶν εἰς τὸν Ἅγιον, ἐδίδετο νὰ τὸν ἰατρεύσῃ Ὁ δὲ ἐπαρκαίνησεν αὐτὸν νὰ ἔλθῃ μετὰ εὐλαβείαν εἰς τὴν διδασχὴν του, καὶ ὁ Θεὸς θέλει τὸν εὐσπλαγχνισθῆ. Ὑπήκουσεν ὁ πτωχός, καὶ ἀπρὸς ἤκουσε τὴν διδασχὴν του, ὦ τοῦ θαύματος! τὴν ἄλλην ἡμέραν ἐβίβη τελείως ἰατρευμένος. Ἄλλος πάλιν παραλυτός, ἀκούων τοῦτο τὸ

παραδίδειν ἔκαμε νὰ τὸν ὑπάγουν μετὰ τὴν κλίνην εἰς τὴν ὥραν τῆς διδασχῆς του, καὶ μετ' ὀλίγας ἡμέρας ἔμεινε καὶ αὐτὸς ὅλος ὑγιής, δοξάζων τὸν Θεὸν καὶ εὐχαριστῶν τὸν Ἅγιον. Εἰς τὸ καστρον τῆς Ἄσσου ἦτον ἕνας εὐγενής, ὅστις εἶχε δεινὴν ἀσθενείαν εἰς τὰ αὐτὰ, ὅπου ἀπὸ πολλοὺς χρόνους ἦτο σχεδὸν χαμένη ἡ ἀκοή του. Οὗτος πηχίζων μετὰ εὐλαβείαν καὶ πίστιν ἐκεῖ ὅπου ἐδίδασκεν ὁ Ἅγιος, εὐθὺς ἀρχισε νὰ ἀκούῃ καθαρά, καὶ ἀπὸ τότε ἔμεινε τεθεραπευμένος. Εἶναι ἕνα χωρίον τῆς Κεφαλληνίας ὀνομαζόμενον Κουρουνοί ἀπὸ τοῦτο τὸ χωρίον διερχόμενος ὁ Ἅγιος ἐν κειρῶ κλοκακίριου, ἐδιψήσεν εἰς τὸν δρόμον, καὶ ἐζήτησε νὰ τοῦ δώσουν νερὸν ἀπὸ τὸ ξηροπήγαδον, ὅπου ἦτον ἐκεῖ κοντά. Οἱ ἄνθρωποι τοῦ εἶπαν ὅτι ἦτον κενόν, ὅμως διὰ νὰ κάμουν ὑπακοήν, ἐπῆγαν καὶ εὐγαλαν ἀπὸ τὸ βάθος τοῦ πηγαδίου νερὸν γεμάτον ἀπὸ λάσπην καὶ χῶμα, καὶ τοῦ τὸ ἔφρασαν, καὶ θέσας εἰς τὸ στόμα του, ἔπιεν ὀλίγον τί, καὶ ἀπὸ τότε ἀνέβλυσεν παραδόξως τὸ ξηροπήγαδον ἐκεῖνο νερὸν καθαρόν, καὶ εἶναι πάντοτε γεμάτον καὶ τὸν χειμῶνα καὶ τὸ καλοκαίρι, καὶ εἰς πολλὰς ἀσθενείας γίνεται ἰαματικόν. Διὰ τὸ πολὺ πλήθος τοῦ λαοῦ, ὅπου δὲν τοὺς ἐχώρει καμμίαν Ἐκκλησίαν, ἐξ ἀνάγκης ἔκανε τὴν διδασχὴν του ἔξω εἰς τὰς πεδιάδας, ὅθεν ἐσυνήθη, καὶ ὅπου ἔμελλε νὰ σταθῇ νὰ διδάξῃ πρῶτον ἔλεγε καὶ ἐκατασκεύαζον ἕνα Σταυρὸν ξύλινον μεγάλον, καὶ τὸν ἔσταιναν ἐκεῖ. Ἐπειτα στηρίζων ἐπάνω εἰς τὸ ξύλον τοῦ Σταυροῦ τὸ σκαμνί, τὸ ὅπου ὡς λέγουσι τοῦ τὸ ἐκατασκεύασεν ὡσὰν θρονί ὁ Κούρτ Πασιῆς, εἰς αὐτὸ ἀναβαίνων ἐδίδασκε, καὶ μετὰ τὴν διδασχὴν, τὸ μὲν σκαμνί τὸ δίδελε καὶ τὸ ἔπερνε μαζῆ του, ὅπου καὶ ἂν ἐπήγαγεν ὁ δὲ Σταυρὸς ἔμενον ἐκεῖ, εἰς ἐνθύμησιν τοῦ κηρύγματός του παντοτεινῆν. Εἰς ἐκείνους λοιπὸν τοὺς τόπους ὅπου ἦσαν στημένοι οἱ σταυροί, ἐνήργει ὁ Θεὸς πολλὰ θαυμάσια. Διὸ καὶ εἰς τὸ μέσον τῆς ἀγορᾶς τοῦ Ἀργοστολίου, ἥτις εἶναι πρωτεύουσα τῆς Κεφαλληνίας, ὅπου ἀρῆσεν ὁ Ἅγιος ἕνα τοιοῦτον Σταυρὸν, ἀνέβλυσεν ἕνα νερὸν θαυμαστόν, τὸ ἕπιον φαίνεται ἔως τὴν σήμερον, χωρὶς ποτὲ νὰ ὀλιγυστεύσῃ.

Ἀπὸ τὴν Κεφαλληνίαν μετέβη εἰς τὴν Ζάκυνθον, συνω-

δευμένος με περισσότερα από δέκα καίκια γεμάτα από εύλαβεις Κεφαλλήνας· ἀλλ' ὅμως ἐκεῖ δὲν εὐτύχησεν ὁ εὐλογημένος, ὅθεν ὀλίγον τι διδάξας ἐκεῖ μόνον, ἐγύρισε πάλιν εἰς τὴν Κεφαλληνίαν. Καί ἐκεῖθεν ἐπίγειν εἰς τοὺς Κορφούς, ὅπου καὶ ἐδεξιῶθη μεγάλως παρὰ πάντων, καὶ μάλιστα παρὰ τοῦ Ἡγεμόνου αὐτοῦ. Ἐπειδὴ ὅμως ἐσυνάχθη πλῆθος πολὺ ἀπὸ τὰ χωρία διὰ νὰ ἀκούσουν τὴν διδασκίαν τοῦ Ἁγίου, οἱ τῆς πόλεως προεστῶτες τὸν φθόνον φοβούμενοι, προσεκάλεσαν αὐτὸν νὰ ἀναχωρήσῃ ταχύτερον, καὶ οὕτως, ἵνα μὴ αἰτίος γένηται σκανδάλων καὶ ταραχῶν εἰς τοὺς λαοὺς, ἐκεῖθεν ἀναχωρήσας, μετέβη εἰς τὸ ἀντίπερα μέρος τῆς στερεᾶς, ἦγον τῆς Ἀλβανίας, ὀνομαζόμενον Ἅγιοι Σκράντα, καὶ ἐκεῖ ἐδίδασκε τοὺς Χριστιανοὺς, περιπατῶν καὶ διερχομενος τὰς βραβερικὰς ἐκείνας ἐπαρχίας, εἰς τὰς ὁποίας ἐκινδύνευε νὰ χαθῆ τελείως ἡ εὐσέβεια καὶ ἡ Χριστιανικὴ ζωὴ, διὰ τὴν πολλὴν ἀμάθειαν, ὅπου εἶχον οἱ ἐκεῖσε Χριστιανοί, καὶ διὰ τὰ πολλὰ κακὰ καὶ φόνους καὶ κλοπὰς καὶ ἄλλας μυρίας παρανομίας, εἰς τὰς ὁποίας ἦσαν δεδομένοι, καὶ παρ' ὀλίγον ἦσαν χειρότεροι εἰς τὴν κακίαν ἀπὸ τοὺς ἀσεβεῖς· ὅθεν εἰς τούτων τῶν Χριστιανῶν τὰς κερωρισμένας καὶ ἐξηγηρωμένας καρδίας, σπειρας τὸν σπῆρον τοῦ Θεοῦ λόγου ὁ Ἱερὸς Κοσμάς, ἔλαμε, συνεργούσης τῆς Θείας Χάριτος, πολλοὺς καὶ μεγάλους καρπούς, διατὶ τοὺς ἀγρίους ἡμέρωσε, τοὺς ληστὰς κατεπράυνε, τοὺς ἀσπλάγχθους καὶ ἀνελεήμονας ἔδειξεν ἐλεήμονας, τοὺς ἀνευλαβεῖς ἔκαμεν εύλαβεῖς, τοὺς ἀμαθεῖς καὶ ἀγροίκους εἰς τὰ Θεῖα ἐμαθήτευσε, καὶ τοὺς ἔκαμε νὰ συντρέχουν εἰς τὰς ἱερὰς ἀκολουθίας, καὶ ὅλους ἀπλῶς τοὺς ἀμαρτωλοὺς ἔφερον εἰς μεγάλην μετάνοιαν καὶ διόρθωσιν· ὥστε ὅπου ἔλεγον ὅλοι, ὅτι εἰς τοὺς καιροὺς τῶν ἐφάνη ἕνας νέος Ἀπόστολος.

Συνέστησε Σχολεῖα πανταχοῦ διὰ μέσου τῆς διδασκαλίας του, τόσον Ἑλληνικὰ, ὅσον καὶ Κοινὰ, τόσον εἰς τὰς χώρας, ὅσον καὶ εἰς τὰ χωρία, διὰ νὰ πηγαίνουν τὰ παιδιά εἰς αὐτά, καὶ νὰ μαθαίνουν δωρεὰν τὰ ἱερὰ γράμματα, καὶ ἐκ τούτων νὰ στερεώνονται μὲν εἰς τὴν πίστιν καὶ τὴν εὐσέβειαν, νὰ οδηγῶνται δὲ εἰς τὴν ἐνάρετον ζωὴν καὶ πολιτείαν. Κατέπεισε τοὺς

πλουσίους καὶ ἠγόρασαν ὑπὲρ τὰς τέσσαρας χιλιάδας κολυμβήθρας μεγάλας χαλκωματίας, πρὸς δώδεκα γόσια τὴν κάθε μίαν, καὶ τὰς ἀφιέρωσεν εἰς τὰς Ἐκκλησίας, ἵνα εὐρίσκωνται ἐκεῖ παντοτεινὰ πρὸς μνημόσυνόν τους, διὰ νὰ βαπτίζωνται καθὼς πρέπει τὰ παιδιά τῶν Χριστιανῶν. Ὁμοίως κατέπεισε τοὺς ἔχοντας τὸν τρόπον καὶ ἠγύραζον Βιβλία πατερικὰ, καὶ χριστιανικὰς διδασκαλίας, κομπολόγια, σταυροῦδια μικρὰ, καὶ μπόλιας, καὶ χτένια, ἀπὸ τὰ ὅποια τὰ μὲν βιβλία τὰ ἐμοίραζε χάριν εἰς ἐκείνους, ὅπου ἤξευραν γράμματα, ἢ εἰς ἐκείνους ὅπου ὑπεσχοντο νὰ μάθουν· ταῖς δὲ μπόλιας ἐμοίραζε (ὑπὲρ τὰς τεσσαράκοντα χιλιάδας) εἰς τὰς γυναῖκας, διὰ νὰ σκεπαζοῦν τὴν κεφαλὴν των. Τὰ δὲ χτένια εἰς ἐκείνους, ὅπου ἔταζον νὰ ἀφήσουν τὰ γένηα, καὶ νὰ ζῶσιν ἐνάρετα, καὶ χριστιανικά. Τὰ δὲ κομπολόγια, καὶ σταυροῦδια ἐμοίραζε (ὑπὲρ τὰς πεντακοσίας χιλιάδας) εἰς τὸν κοινὸν λαόν, διὰ νὰ συγχωροῦν τοὺς ἀγοραζοντας.

Ἔῤῥηγε τεσσαράκοντα, ἢ πενήκοντα Ἱερεῖς, ὅπου τὸν ἠκολούθουν κατόπιν, καὶ ὅταν ἐμελλε νὰ ὑπάγῃ ἀπὸ μίαν χώραν εἰς ἄλλην, ἐπαράγγελλε πρῶτον εἰς τοὺς Χριστιανοὺς νὰ ἐξομολογηθοῦν, νὰ νηστεύσουν, καὶ νὰ κάμουν καὶ ἀγρυπνίαν, καὶ μεγάλην φωτοχυσίαν. Εἶχε γὰρ ἐπίτιδες κατεσκευασμένα μανουάλια ζύλινα χωροῦντα κάθε ἕνα ἀπὸ ἑκατὸν κηρία, τὰ ὅποια διαλύων τὰ ἔπερνε μαζί του. Ἐπειτα μοίραζον εἰς ὅλους κηρία δωρεὰν, ἔβαλλε τοὺς Ἱερεῖς καὶ ἐδίδασκον τὸ Ἅγιον Εὐχέλαιον, καὶ ἐχρίνοντο ὅλοι οἱ Χριστιανοί, καὶ εἰς τὸ τέλος ἔκαμε τὴν διδασκίαν. Ἐπειδὴ δὲ τὸν ἠκολούθει λαὸς πολλὸς, δύο καὶ τρεῖς χιλιάδες, ἐπρόσταζεν ἀπὸ τὸ ἑσπέρας, καὶ ἠτοίμαζον σακκία πολλὰ ψωμί, καὶ καζάνια σιτάρι βρασμένον, ἔπειτα τὰ ἐπήγαιναν ἐξω εἰς τὸν δρόμον ἀπὸ ἐκεῖ ὅπου ἤθελε νὰ διαβῆ ὁ λαὸς, καὶ οὕτως ἔπερναν ὅλοι ἀπὸ ἐκεῖνα, καὶ ἐσυγχώρουν ζῶντας καὶ τεθνεώτας.

Ἐνήργησε δὲ ὁ Θεὸς δι' αὐτοῦ καὶ ἐκεῖ εἰς τὴν Ἀλβανίαν ὁμοίως καὶ εἰς ἄλλους τόπους τοιαῦτα θαυμάσια. Ἐνας Τούρκος ἀξιωματικὸς, ἢ ἀπὸ τοὺς Ἑβραίους, ἢ ἀπὸ τὸν δαίμονα παρακινήμενος τόσον μῖσος ἔλαβε κατὰ τοῦ Ἁγίου, ὅπου μίαν φορὰν καβαλικεύων τὸ ἄλογόν του, ἔτρεχε διὰ νὰ τὸν φθάσῃ,

καὶ νὰ τὸν κακοποιήσῃ. Ἀλλὰ τρέχον τὸ ἄλογον τὸν ἔρριξε κντω, καὶ ἐσύτριψε τὸν δεξιὸν τοῦ ποδα, καὶ γυρίζων εἰς τὸ σπῆτί του, εὔρε τὸν υἱὸν τοῦ ἀποθνεύσαντος· ὅθεν μετανήσας ἔστειλεν ἐπιστολὴν εἰς τὸν Ἅγιον, καὶ ἐζήτησε παρ' αὐτοῦ συγχώρησιν. Ἀπὸ τούτων Φιλιάτες οἱ πρῶτοι Ἀγάδες ἐπήγαν νὰ ἰδοῦν τὸν Ἅγιον, καὶ νὰ ἀκούσῃ τὴν διδασχὴν του, καὶ ἐπειδὴ ἦτον καλοκαῖρι, ἐκοιμήθησαν ἔξω εἰς τὸν κάμπον, καὶ πρὸς τὰς πέντε ὥρας τῆς νυκτὸς εἶδον ἕνα φῶς οὐράνιον, ὡσάν σύννεφον, ὅπου ἐσκέπαζε τὸν τόπον ἐκεῖνον ὅπου ἐκάθητο ὁ Ἅγιος, τὸ ὅποιον ἐδιηγούντο εἰς τοὺς Χριστιανούς· ὅθεν τὸ πρῶτ' ἐζήτησαν νὰ τοὺς δώσῃ τὴν εὐχὴν του ὁ Ἅγιος ἀπὸ τὴν καρδίαν του. καὶ ὅχι ἀπὸ τὰ χεῖλη του.

Ἄλλος πάλιν Τούρκος ἀξιοματικὸς ἀπὸ τὴν Καβχίαν εἶχε δεινὴν ἀσθένειαν φιάγγου, ὅπου δὲν ἠδύνατο νὰ χύσῃ τὸ νερὸν του. Οὗτος ἀκούων διὰ τὸν Ἅγιον, ἔστειλε τὸν δούλόν του, παρακαλῶν νὰ ὑπάγῃ ἐκεῖ, διὰ νὰ τὸν εὐχρηθῇ, καὶ διὰ μέσου του ἴσως ὁ Θεὸς νὰ τὸν ἰατρεύσῃ· ὁ Ἅγιος δὲν ἠθέλησε νὰ ὑπάγῃ, ὀνομάζων τὸν ἑαυτὸν τοῦ ἀμαρτωλόν. Πάλιν ἔστειλεν ὁ Τούρκος τὸν δούλόν του μὲ ἕνα ἀγγεῖον νερόν, παρακαλῶν τὸν Ἅγιον νὰ τοῦ τὸ εὐλόγησῃ. Τότε βλέπων τὴν μεγάλην εὐλάβειαν τοῦ Τούρκου ὁ Ἅγιος, τοῦ ἐμήνυσε νὰ κάμῃ δύο προσταγμάτα, νὰ μὴ πίνῃ ῥακί, καὶ νὰ μοιράσῃ τὸ δέκατον τοῦ πλοῦτου τοῦ εἰς τοὺς πτωχοὺς, καὶ ἀφ' οὗ ὑπεσχέθη νὰ τὰ κάμῃ, εὐλόγησε τὸ νερόν· καὶ πίνων ὁ ἀσθενὴς, εἰς τέσσαρας ἡμέρας ἰατρεύθη τελείως, ὅθεν ἔκαμε μεγάλα· ἐλεημδύνας. Κατὰ τὸ Φανάρι εἰς τόπον λεγόμενον Λακούρισι ἕνας Τούρκος ἐξουσιαστῆς τοῦ τόπου βλέπων τὸν Σταυρόν, ὅπου ἀφῆκεν ἐκεῖ ὁ Ἅγιος ὅταν ἐδίδασκε, καθὼς εἶχε συνήθειαν, ὡς προείπομεν, τοῦτον λέγων βλέπων τὸν εὐγαλεν ἀπὸ τὸν τόπον του, καὶ τὸν ἔφερον εἰς τὸ σπῆτί του διὰ νὰ κάμῃ δύο στόλους τοῦ κραββάτου του, ὅπου εἶχεν εἰς τὴν δραγόνταν του, ἀλλ' εὐθύς, ὡ τοῦ θαύματος! γίνεται ὡσάν ἕνας φοβερὸς σεισμὸς, καὶ μὴ δυνάμενος νὰ σταθῇ εἰς τοὺς πόδας του, ἔπεσε κατὰ γῆς, κυλιόμενος ὡσαν πολλὴν, καὶ ἀφρίζων καὶ τρίζων τοὺς ὀδόντας του, ὡσάν δαιμονισμένος. Ὑστερον δὲ σηκωθείς ἀπὸ δύο Τούρκους, ὅπου ἐδιάβαινον ἐκεῖ-

θεν, καὶ ἔλθων εἰς τὸν ἑαυτὸν του, ἐγνωρίσε πῶς τοῦτο τὸ ἔπαθεν ἀπὸ οὐαῖν ὀργῆν, διὰ τὴν τόλμην ὅπου ἔλαθε, καὶ εὐγαλε τὸν τίμιον Σταυρόν, ὅθεν μόνος του τὸν ἐπήγε, καὶ τὸν ἐστερέωσε πάλιν εἰς τὸν τόπον, ὅπου ἦτον καὶ προητέρα, καὶ καθὲ ἡμέραν ἐπήγαγε, καὶ τὸν ἐρίλει μὲ μεγάλην εὐλάβειαν καὶ ἄλλην φορὰν ὅπου ἐπέρασαν ἐκεῖθεν ὁ Ἴερὸς Διδάσκαλος, ἔδραμεν αὐτὸς ὁ ἴδιος Τούρκος εἰς πρυσκύνησιν του, καὶ ἐδιηγεῖτο παρηρησίχ εἰς ὅλους τὸ θαῦμα καὶ ἐζήτηι ταπεινῶς τὴν συγχώρησιν.

Ἐπειδὴ ὁ Ἅγιος ἤλεγχε τὰς γυναῖκας ἐκεῖνας, ὅπου φοροῦν στολιδία, τὰς ἐκατέπεισε διὰ τῆς διδασχῆς του νὰ τὰ ἀποριφῇ οὐα, τὸσον ὅπου καὶ μερικαὶς ἐμαυροφοροῦσαν. Μία γυναῖκα πλουσία εἰς τὴν Κόριτζαν εἶχε παιδίον, τοῦ ὁποίου τὴν κεφαλὴν ἐστόλιζε μὲ πολλὰ φλωρία καὶ ἄλλα στολιδία περιττά· ταύτην τὴν γυναῖκα ἐσυμβούλευσε πολλάκις ὁ Ἅγιος νὰ διαμοιράσῃ ταῦτα εἰς πτωχὰ παιδιὰ, ἐὰν θέλῃ νὰ ζήσῃ τὸ τέκνον της· ἀλλὰ δὲν τοῦ ὑπήκουσε. Τέλος τῆς λέγει, ὅτι ἂν δὲν εὐγάλῃ ἀπὸ τὸ παιδί της τὰ στολιδία, ἔχει νὰ τὸ στερηθῇ ὀγλίγωρα· καὶ ἐπειδὴ οὕτε τότε ἐκαταπίεσθη, τὴν ἀκόλουθον ἡμέραν εὐρήκεν εἰς τὸ στρώμα ἀποθνεύσαν τὸ τέκνον της, καὶ τότε ἐγνωρίσεν, ὅτι διὰ τὴν ἀπειθειάν της ὁ Θεὸς τὴν ἐπαίδευσε.

Ἄλλιν ἐπειδὴ ὁ Ἅγιος ὅπου ἐπήγαγε, ἐδίδασκε τοὺς Χριστιανούς νὰ μὴ κάμουν παζάρια τὴν Κυριακὴν, οὔτε ἄλλας ἐργασίας, ἀλλὰ νὰ πηγαίνουν εἰς τὰς Ἐκκλησίας, καὶ νὰ ἀκούσῃ τὰς Ἱεράς Ἀκολουθίας καὶ τὰ θεῖα λόγια, ὅσοι τὸν παρήκουον, ὁ Θεὸς τοὺς ἐπαίδευε μὲ διάφορα παιδευτήρια· ὅθεν εἰς τόπον λεγόμενον Χαλκιάδες, ἕως μίαν ὥραν μακρὰν ἀπὸ τὴν Ἄρταν, ἕνας πραγματευτῆς, ἐπειδὴ παρήκουσε, καὶ ἐτόλμησε νὰ πραγματευθῇ τὴν Κυριακὴν, εὐθύς ἐξηράνθη ἡ χεὶρ του, δραμῶν δὲ πρὸς τὸν Ἅγιον, καὶ ζητήσας συγχώρησιν διὰ τὴν ἀμαρτίαν του, μετ' ὀλίγας ἡμέρας ἰατρεύθη.

Ὁμοίως εἰς τὴν Πάργαν ἕνας ἔμπορος, ἐπειδὴ ἠθέλησε νὰ πωλήσῃ μερικὸν πρᾶγμα τὴν Κυριακὴν, ἐπιάσθη τὸ χεὶρ του. Ὁμολογήσας δὲ τὴν ἀμαρτίαν του ἐμπρὸς εἰς τὸν Ἅγιον, καὶ

νουθετηθείς υπ' αὐτοῦ, ἔλαβε τὴν συγχώρησιν, ὁμοῦ καὶ τὴν πο-
θουμένην ἰατρειάν τῆς χειρὸς του. Κατὰ τὸ Ἐπρόμερον ἔτυχε
μία γυναίκα, καὶ ἐζύμωσε τὴν Κυριακὴν, καὶ ἀφ' οὗ εὐγαλε τὸ
ψωμί ἀπὸ τὸν φούρνον, τὸ ἤυρε κόκκινον ὡσάν νὰ τὸ εἶχε ζυμώσῃ
μὲ τὸ αἷμα· ὅθεν προσπίπτουσα εἰς τοὺς ποδας τοῦ Ἁγίου, ἔλαβε
τὴν πρέπουσαν διόρθωσιν. Εἰς ἄλλα μέρη, διατὶ δὲν ἐφυλάχθη
τὸ πρέπον σέβας τῆς Κυριακῆς, ἄλλου ἔσκασε τὸ βόδι του, ἄλλου
τὸ μουλάρι του, καὶ ἄλλος ἐδαίμονίσθη, καὶ ἄλλος εὔρε τὸ
παιδί του ἀποθιμμένον.

Εἰς ἓνα χωρίον τῆς Καστορίας ὀνομαζόμενον Σέλτζα, μία
γυναίκα ἔχουσα εὐλάβειαν εἰς τὸν Ἅγιον ἐπῆρε τὸ νερόν, μὲ
τὸ ὅποιον ἔνιψε ποτὲ τὸ πρόσωπόν του ὁ Ἅγιος, καὶ τὸ ἐφύλαξε
εἰς ἄγγετον ὑκλινόν, καὶ ὦ τοῦ θαύματος! μέσα εἰς αὐτὸ ἐφύ-
τρωσεν ἓνα χορτάρι μὲ δύο φύλλα μόνον, τὸ ὅποιον ἔγινε μεγά-
λον, ὅσον ἦτο τὸ ἄγγετον καὶ ἔπλεε πάντα εἰς τὸ νερόν, χωρὶς
νὰ ἔχη ρίζαν, καὶ δὲν ἀλλάζε τελείως τὸ χρῶμα του, ἀλλ' ἔ-
μεινε ὁρσερόν διὰ ἓνα ὀλόκληρον χρόνον, εἰς τρόπον ὅπου ἐθαύ-
μαζον ὅσοι τὸ ἔβλεπαν, καὶ αὐτὸ τὸ νερόν ἔκαμε πολλὰς ἰα-
τρείας εἰς πολλούς, καθὼς ἔλεγεν ἡ αὐτὴ εὐλαβὴς γυνή. Αὐτὰ
καὶ ἄλλα περισσότερα ἐνήργησε δι' αὐτοῦ ὁ Θεός, τὰ ὅποια ἡ-
μεῖς διὰ συντομίαν ἀφίνομεν. Ἐπειδὴ δὲ ὁ Ἅγιος πολλὰς φο-
ραὶς ἔλεγε φανερὰ εἰς τὴν διδασχὴν του, ὅτι ἐπροσκαλέσθη εἰς
τὸ κήρυγμα τοῦ Εὐαγγελίου ἀπὸ αὐτὸν τὸν ἴδιον Ἰησοῦν Χρι-
στὸν, καὶ διὰ τὴν ἀγάπην αὐτοῦ μέλλει νὰ χύσῃ τὸ αἷμά του,
ἔλαβε τέλος πάντων ἡ πρόρρησίς του τὴν ἔκδοσιν τὴν ἔλαβε
δὲ τοιοῦτοτρόπως. Ὁ Ἀποστολικὸς οὗτος Διδάσκαλος ποτὲ δὲν
ἀνοιξε τὸ στόμα νὰ εἰπῇ λόγον ἐναντίον τῶν Ἑβραίων, οὔτε
εἰς τὴν Θεσσαλονικήν, οὔτε εἰς τὴν Καστορίαν, οὔτε εἰς τὰ
Ἰωάννινα, οὔτε εἰς κανένα ἄλλο μέρος ὅπου ἦσαν Ἑβραῖοι, ἀλλὰ
μόνον τοὺς Χριστιανούς ἐδίδασκε νὰ πολιτευώμενται ὡσάν Χριστι-
ανοί, καὶ νὰ φυλάττουν ἀλήθειαν καὶ ἐμπιστοσύνην πρὸς τοὺς
ἐξουσιαστὰς, ὅπου τοὺς ἔδωκεν ὁ Θεός, καθὼς οἱ ἴδιοι Ἀλβα-
νίται πηγαίνοντες ἐκεῖ, ὅπου ἐδίδασκεν εἰς τὰς ἔξω πεδιάδας,
τὰ ἤκουον ἀπὸ τὸ στόμα του, καὶ ὡς ἄνθρωπον Θεοῦ τὸν ἐκή-
ρυττον, εἰς τόσον ὅπου καὶ ὁ Κούρτ Πασίας ἀκούων τὴν καλὴν

του φήμην, ἐπρόσταξε καὶ ἦλθεν ἔμπροσθέν του, καὶ τόσον καλὰ
τοῦ ἤρσεν ἡ ὁμιλία του, ὥστε ὅπου καὶ τὸ θρόνι ἐκεῖνο, ὅπου
προεῖπαμεν, τοῦ ἐκατασκεύασε, καὶ μὲ κατηρῆ τὸ ἔνδυσσε διὰ νὰ
ἀναβῆναι εἰς αὐτὸ, καὶ νὰ διδάτῃ ἀπὸ ὑψηλὰ τοὺς λαούς.
Ἄλλὰ τὸ παμπόνηρον καὶ μιαιωτάτον τοῦτο γένος τῶν μισο-
χριστῶν Ἑβραίων, καθὼς εἰς τοὺς ἀπερασμένους αἰῶνας ἔδειξε
πάντοτε ἀκραν κακίαν ἐναντίον τῶν Χριστιανῶν, οὕτω καὶ τώρα
μὴν ὑποφέροντες νὰ κηρύττεται ἡ πίστις καὶ τὸ Εὐαγγέλιον τοῦ
Ἰησοῦ Χριστοῦ οἱ Ἑβραῖοι, ὅπου κατοικοῦν εἰς τὰ Ἰωάννινα,
ἐπῆγαν οἱ θεοήλατοι καὶ εἶπαν εἰς τὸν Πασιᾶν τοῦ τόπου πῶς
ὁ Ἰερὸς οὗτος Κοσμάς ἦτον ἀπεσταλμένος ἀπὸ τοὺς Μοσχοβίους
διὰ νὰ ζεπλανᾷ τὸν Βασιλικὸν Ραγιάν νὰ πηγαίνου εἰς τὴν
Μοσχοβίαν. Ἄλλὰ τοῦτον μὲν ἡ Θεῖα Πρόνοια τότε τὸν διεφύ-
λαξεν ἀπὸ τὴν θανατηφόρον ταύτην ἐπιβουλὴν· ἐπριξενήθη ὅμως
ἀρκετὴ ζημία χρημάτων εἰς τὸ Κοινόν τῶν Χριστιανῶν. Ἐντεῦ-
θεν λοιπὸν ὁ Ἰερὸς Κοσμάς, ἀρχισε νὰ στηλιτεύῃ τὴν πονηρίαν
καὶ τὸ ἀδιάλαικτον μίσος, ὅπου ἔχουν κατὰ τῶν Χριστιανῶν οἱ
Ἑβραῖοι, καὶ ἐπειδὴ φανερὰ ἀπεδείχθη, πῶς ἦτον πλάσμα καὶ
σαφῆς συκοφαντία ἐκείνη ἡ κατηγορία, ὅπου ἔκαμαν εἰς τὸν
Πασιᾶν, πάλιν ἐπῆγεν εἰς τὰ Ἰωάννινα, καὶ πρῶτον μὲν ἐκα-
τάπεισε τοὺς Χριστιανούς νὰ μεταβάλου τὴν ἀγοροπωλησίαν
ἀπὸ τὴν Κυριακὴν εἰς τὸ Σάββατον, τὸ ὅποιον τοὺς ἐπροξένησε
μεγίστην φθοράν. Δεύτερον τοὺς ἐκήρυξε διὰ φανερούς ἐχθρούς,
καὶ ὅτι εἶνε ἔτοιμοι κάθε καιρὸν νὰ κάμουν κάθε κακὸν εἰς τοὺς
Χριστιανούς. Τρίτον θέλων νὰ εὐγάλῃ ἀπὸ τὰ κεφαλὰς τῶν Χρι-
στιανῶν τὰς μακρὰς φούντας καὶ τὰ τοιαῦτα, τὰ ὅποια ὄλκ τὰ
ἠγόραζον ἀπὸ τοὺς Ἑβραίους, τοὺς ἐδίδασκε πῶς εἶναι ἀκάθαρτα,
ὅτι ἐπιταύτου διὰ τοὺς Χριστιανούς εἰ θεοκτόνοι τὰ μολύνουσι,
καὶ νὰ μὴ τὰ ἀγοραζώμεν ὀλότελα· καὶ λοιπὸν μὴν ὑποφέροντες
πλέον νὰ βλέπουν, καὶ νὰ ἀκούουν τὸν Ἅγιον ἐλέγχοντα αὐ-
τοὺς ἐπῆγαν εἰς τὸν Κούρτ Πασιᾶν, καὶ τοῦ ἔδωκαν ἄσπρα πουγ-
γεῖα πολλὰ, διὰ νὰ τὸν εὐγάλῃ ἀπὸ τὴν ζωὴν. Ὅστις καὶ συμ-
βουλευθεὶς μὲ τὸν Χόντζαν του, ἀπεράσισε διὰ μέσου αὐτοῦ νὰ
τὸν θανατώσῃ, τὸ ὅποιον καὶ ἔγινε μὲ τοιοῦτον τρόπον. Συνή-
θειαν εἶχεν ὁ Ἅγιος, ὅπου καὶ ἂν ἐπήγαυε διὰ νὰ διδάξῃ νὰ

πέρνη πρῶτον τὴν ἄδειαν ἀπὸ τὸν Ἀρχιερέα τοῦ τόπου, ἢ ἀπὸ τοὺς ἐπιτρόπους του, ὁμοίως νὰ στέλλῃ ἀνθρώπους Χριστιανούς νὰ πέρνουν τὴν αὐτὴν ἄδειαν καὶ ἀπὸ τοὺς ἐξωτερικοὺς ἐξουσιαστὰς, καὶ οὕτως ἐκήρυττεν ἀνεμποδίστως. Πηγάϊων λοιπὸν εἰς ἓνα χωρίον τῆς Ἀλβανίας λεγόμενον Κολικόντασι, ἔλαθε τὴν ἄδειαν παρὰ τοῦ Ἀρχιερέως τοῦ τόπου. Ἐρευνητῶν δὲ καὶ διὰ τοὺς ἐξωτερικοὺς ἐξουσιαστὰς, καὶ μαθητῶν ὅτι ὁ Κούρτ Πασίας ὄριζε τοὺς τόπους ἐκείνους, ὅστις ἐκάθητο εἰς μίαν Πόλιν Μπεράτι ὀνομαζομένην, μακρὰν δωδεκα ὥρας, μαθητῶν δὲ καὶ ὅτι ὁ Χόντζας τοῦ Πασιά ἐκάθητο ἐκεῖ κοντὰ, ἔστειλεν ἀνθρώπον, καὶ ἔλαβε τὴν ἄδειαν καὶ ἐδίδαξε, πλὴν δὲν εὐχαριστήθη, ἀλλ' ἐζήτηε νὰ ὑπάγῃ καὶ μόνος του εἰς τὸν Χόντζαν διὰ τὸ ἀσφαλέστερον. Οἱ Χριστιανοὶ τὸν ἐμποδίζον πρὸς ὦραν λέγοντές του, ὅτι ποτὲ δὲν ἔκαμε τοιοῦτον πρᾶγμα νὰ ὑπάγῃ αὐτοπροσώπως εἰς τοὺς ἐξουσιαστὰς νὰ ζητήσῃ ἄδειαν. Ὅμως δὲν ἠδυνήθησαν εἰς ὅλον τί ὕστερον νὰ τὸν ἐμποδίσουν· ὅθεν λέγων ὁ Ἅγιος νὰ μὴν ἐξετάζουν περισσότερον, πέρνει μαζὺ του τέσσαρας Καλογήρους, καὶ ἓνα Παπᾶν διὰ δραγουμάνου, καὶ πηγαίνει εἰς τὸν Χόντζαν. Ὁ Χόντζας ἐπροσποιήθη, πῶς ἔχει γράμματα ἀπὸ τὸν Κούρτ Πασιᾶν, ὅστις τὸν διορίζει διὰ νὰ τὸν στείλῃ εἰς αὐτὸν διὰ νὰ συνομιλήσουν. Ὅθεν ἐπρόσταξε τοὺς ἀνθρώπους του νὰ φυλάγουν τὸν Ἅγιον, ἕως νὰ τὸν στείλῃ εἰς τὸν Πασιᾶν, καὶ νὰ μὴ τὸν ἀφήσουν νὰ εὐγῇ ἀπὸ τὴν Αὐλὴν του. Τότε ἐκατάλαβεν ὁ εὐλογημένος Διδάσκαλος, πῶς ἔχουν νὰ τὸν θανατώσουν· ὅθεν ἐδόξασε, καὶ εὐχαρίστησε τὸν Δεσπότην Χριστόν, ὅπου τὸν ἠξίωσε νὰ τελειώσῃ τὸν δρόμον τοῦ Ἀποστολικοῦ Κηρύγματος μετὰ Μαρτύριον. Ἐπειτα στραφεὶς πρὸς τοὺς Καλογήρους, ὅπου τὸν συνώδευαν, τοὺς λέγει ἐκεῖνο τὸ Ψαλμικόν· «διήλθομεν διὰ πυρὸς καὶ ὕδατος, καὶ ἐξήγαγες ἡμᾶς εἰς ἀναψυχὴν»· καὶ ὅλην ἐκείνην τὴν νύκτα ἐδοξολογεῖ μετὰ Ψαλμοῦς τὸν Κύριον, χωρὶς νὰ δεῖξῃ ὀλότελα κἀνένα σημεῖον λύπης διὰ τὴν στέρησιν τῆς ζωῆς του, ἀλλὰ μάλιστα φαινόμενος χαριέστατος εἰς τὸ πρόσωπον, ὡσὰν νὰ ἐπήγαγεν εἰς χαρὰς καὶ ξεφαντώματα. Ἀφ' οὗ δὲ ἐξημέρωσε, τὸν ἐπῆραν ἐπὶ τὰ δῆμιοι Τοῦρκοι, καὶ τὸν ἔβαλαν ἐπάνω εἰς ἓνα ἄλογον, προσποι-

οῦμενοι πῶς ἔχουν νὰ τὸν ὑπάγουν εἰς τὸν Κούρτ Πασιᾶν· ἀλλ' ὅταν ἐμάκρυναν ἕως δύο ὥρων διάστημα, τὸν ἔβραυν ἐκεῖ ὅπου ἔτρεχεν ἓως μεγάλος ποταμὸς, καὶ οὕτως ἐπεξευόντες τον, τοῦ ἐρανέρωσαν τὴν πρυσταγὴν ὅπου εἶχεν ἀπὸ τὸν Κούρτ Πασιᾶν διὰ νὰ τὸν θανατώσουν. Ὁ Ἅγιος· ἐδέχθη μετὰ χαρᾶς τὴν τοιαύτην κατ' αὐτοῦ ἀπόφασιν, καὶ κλίνας τὰ γόνατα, προσευχήθη εἰς τὸν Θεὸν εὐχριστῶν καὶ διχαζῶν, ὅτι διὰ τὴν ἀνάπνην του θυσιάζει τὴν ζωὴν του, καθὼς ἐπεθύμει πάντοτε ἡ ψυχὴ του. Ἐπειτα σηκωθείς, εὐλόγησε σταυροειδῶς τὰ τέσσαρα μέρη τοῦ Κόσμου, καὶ ἠύχηθη πάντας τοὺς Χριστιανούς, ὅπου φυλάττουσι τὰς παραγγελίας του. Οἱ δὲ δῆμιοι τὸν ἐκάθισαν κοντὰ εἰς ἓνα δένδρον, καὶ ἠθέλησαν διὰ νὰ δέσουν τὰ χεῖρά του, ἀλλ' ὁ Ἅγιος δὲν τοὺς ἄφησε, λέγων ὅτι δὲν ἀντιστέκεται, ἀλλὰ κρατεῖ σταυρωμένα τὰ χεῖρά του ὡσὰν νὰ τοῦ τὰ εἶχαν δέση. Ἐπειτα ἀκούμβησε τὴν Ἱερὰν του κεφαλὴν εἰς τὸ δένδρον, καὶ οὕτω τὸν ἔδεσαν οἱ βάρβαροι ἀπὸ τὸν λαιμὸν μετὰ ἓνα σχοινίον, καὶ εὐθὺς μόνον ὅπου τὸν ἔσφιγγαν, ἐπέταξε τὸ Θεῖον πνεῦμά του εἰς τὰ Οὐράνια, καὶ οὕτως ἠξιώθη ὁ Τρισμακάριστος Κόσμος, ὁ κοινωφελέστατος ἐκεῖνος ἀνθρώπος, καὶ τοῦ Κόσμου Κόσμος ὁ εὐκοσμοτάτος, νὰ λάβῃ διπλοὺς τοὺς στεφάνους παρὰ Κυρίου, καὶ ὡς Ἰσαπόστολος, καὶ ὡς Ἱερομάρτυς, εἰς ἡλικίαν ἐζητᾶ πέντε χρόνων. Τὸ δὲ τίμιον αὐτοῦ Λειψάνον, γυμνώσαντες οἱ δῆμιοι, τὸ ἔβραυν καὶ τὸ ἔρριψαν εἰς τὸν ποταμὸν μετὰ μίαν μεγάλην πέτραν εἰς τὸν λαιμὸν. Οἱ δὲ Χριστιανοὶ μαθόντες τοῦτο, ἔτρεξαν παρευθὺς διὰ νὰ τὸν εὐγάλουν, καὶ ἐρευνήσαντες μετὰ δίκτυα καὶ μετὰ ἄλλους τρόπους, δὲν ἠδυνήθησαν νὰ τὸ εὕρουν. Μετὰ τρεῖς ἡμέρας, ἓνας Ἱερεὺς εὐλαβῆς, Παπᾶ Μάρκος ὀνομαζόμενος, Ἐφημέριος τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χωρίου Κολικόντασι, κειμένου πλησίον τοῦ ποταμοῦ, τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου τῶν Εἰσοδίων, οὗτος λέγων ἐμβάϊων εἰς ἓνα μονόξυλον, καὶ ποιήσας τὸν Σταυρὸν του ἐπήγε διὰ νὰ ἐρευνηθῇ καὶ παρευθὺς, ὧ τοῦ θαύματος! βλέπει τὸ Ἅγιον Λειψάνον, ὅπου ἔπλεεν ἐπάνω εἰς τὸ νερόν, καὶ ἐστέκετο ὄρθιον, ὡσὰν νὰ ἦτο ζωντανόν· ὅθεν τρέχει ἐν τῷ ἄμα, καὶ τὸ ἀγκαλιάζει, καὶ τὸ εὐγάζει ἀπὸ τὸ νερόν, καὶ καθὼς τὸ ἐσῆκωσεν, ἔτρεξεν αἷμα πολὺ ἀπὸ τὸ μελίρρυτον στόμα τοῦ Ἁγίου μέσα εἰς τὸν ποταμὸν, καὶ ἐνδύσας αὐτὸ μετὰ τὸ βάσσον του τὸ ἔφερεν εἰς τὴν ἀνω Ἐκκλησίαν τῆς Θεοτόκου, καὶ τὸ ἐνταφίασεν ἐντίμως ἐν τῷ Νάρθηκι τῆς αὐτῆς Ἐκκλησίας τῶν Εἰσοδίων ἐν τῷ Χωρίῳ Κολικόντασι, ἀρχιερατεύοντος ἐν Βελιγράδοις Ἰωάσαφ, ὃς καὶ αὐτὸς ἦν παρὼν εἰς τὸν ἐνταφιασμὸν τοῦ Ἁγίου. Μετὰ δὲ τῆν

τελευταίην τοῦ Ἁγίου, ταῦτα ἠκολούθησαν. Ὁ Κούρτ Πασιάς ἐμετανόησε διὰ τί ἐγελασθη, καὶ διὰ μάταιον κέρδος ἐθανάτωσε τοιοῦτον ἄθωον καὶ εἰρηνικὸν ἄνθρωπον· ὅθεν ἐρήνησεν εἰς τὸν Χότζα του νὰ ἀφήσῃ τοὺς καλογήρους τοῦ Ἁγίου, ὅπου εἶχεν εἰς φύλαξιν, νὰ υπάγουν εἰς τὴν ἄνωθεν Μονὴν τῆς Θεοτόκου, καὶ ἐκεῖ νὰ κάθωνται, ὅτινες πηγαίνοντες εὗρον ἐνταφιασμένον τὸ Ἅγιον Λειψάνον, καὶ διὰ νὰ λαβούν πληροφορίαν περισσοτέραν τοῦ Μαρτυρίου του, τὸ ἐξέθαψαν ὁμοῦ μεῖ ἄλλους Ἱερεῖς καὶ Χριστιανούς, καὶ μεῖ ὄλον ὅπου ἦτον τρεῖς ἡμέρας μέσα εἰς τὸν ποταμὸν, καθὼς ὁ Ἰωῆς εἰς τὴν κοιλίαν τοῦ κήτους, ὅμως κἀμμίαν διαρροῶν ἢ δυσκοιανῶν δὲν εἶχεν, ἀλλ' εὐωδιάζεν ὄλον, καὶ ἐφάνετο ὡσὰν νὰ ἐκοιμάτο· καὶ ἀφ' οὗ τὸ ἠσπάσθησα, εὐλαβῶς, πάλιν τὸ ἐνταφίασαν εἰς τὸν ἴδιον τόπον, ὅπου καὶ ἀνηγέρθη ὁ Θεὸς αὐτοῦ Ναός, ὁ ἐπὶ τῷ ὀνόματι αὐτοῦ τιμώμενος. Ἀνηγέρθη δὲ κατὰ τὸν ἐφεξῆς τρόπον Περιερχόμενος ὁ Ἅγιος, ἔτι ζῶν, τὴν Ἀλβανίαν, συνήντησεν εἰς τὰ μέρη τῆς Τεπελένης τὸν Ἀλῆ Πασιά Τεπελενιώτην, ὁ ὅποιος τότε ἀκόμη ἦτο Μπέης, καὶ μάλιστα ἐδιώκετο καὶ ἀπὸ αὐτὸν τὸν Κούρτ Πασιά· ὅθεν ἰδὼν αὐτὸν ὁ Ἅγιος τοῦ εἶπεν, ὅτι τὸ ὄντζακι του ἔχει νὰ λάβῃ αὐξήσιν μεγάλην, καὶ αὐτὸς ἔχει νὰ γένη μέγας Ἠγεμὼν καὶ ὀνομαστός εἰς τὴν Οἰκουμένην· ἔχει νὰ κυριεύσῃ πόλεις πολλὰς, καὶ τὴν Ἀλβανίαν ὅλην, ἀλλὰ καὶ αὐτὸ τὸ Τάχτι τοῦ Κούρτ Πασιά ἔχει νὰ τὸ κυριεύσῃ μετὰ καιρὸν. Μετὰ χρόνους γοῦν τριάκοντα σχεδὸν ἔλαβον πέρας αἱ Προφητεῖαι τοῦ Ἁγίου, καὶ λαμβάνων αὐξήσιν μεγάλην ὁ Ἀλῆ Πασιάς ἐπάτησε καὶ αὐτὸ τὸ Τάχτι τοῦ Κούρτ Πασιά, κατὰ τὴν Προφητείαν τοῦ Ἁγίου· ὅθεν ἐμβαίνων εἰς τὸ Μπεράτι ὁ Βεζήρ Ἀλῆ Πασιάς ἐνεθυμήθη τὸν λόγον ἐκεῖνον τοῦ Ἁγίου, καὶ κράζων τὸν Δεσπότην τῶν Βελαγράδων, ἀνεψιὸν τοῦ ἐπὶ τοῦ Ἁγίου Ἀρχιερατεύσαντος Βελαγράδων, τὸν ἐπρόσταξε νὰ κἀμῃ τὴν ἀνακομιδὴν τοῦ Ἁγίου, καὶ νὰ κτισθῇ καὶ Μοναστήριον ἐπ' ὀνόματι τοῦ Ἁγίου τιμώμενον, ἐπειδὴ τὸν ἐγνώρισεν ὡς ἀληθῆ ἄνθρωπον τοῦ Θεοῦ, διὰ τὴν Προφητείαν, καὶ διὰ ἄλλα. Μετὰ καιροῦ τινὸς παρέλευσιν λοιπὸν, ἔγινεν ἡ ἀνακομιδὴ τοῦ Ἁγίου, οὕτως ἡ σεβασμία κἀρα ἠργυρώθη εὐθὺς διὰ προσταγῆς τοῦ Ἀλῆ Πασιά· Παρευθὺς δὲ προσταξάς νὰ γένη μία κοινὴ συνδρομὴ διώρισε, καὶ ἐκτίσθη περίφημος Ναός ἐπ' ὀνόματι τοῦ Ἁγίου τιμώμενος· καὶ οὕτως ἀνηγέρθη ἐκ βάρων αὐτὸς ὁ Θεὸς Ναός διὰ συνδρομῆς, καὶ παρακελεύσεως, καὶ προσταγῆς τοῦ Ἀλῆ Πασιά Τεπελενιώτη, Ἀρχιερατεύοντος ἐν Βελαγράδοις Ἰωῆσαφ ἀνεψιοῦ τοῦ πρώην Βελαγράδων Ἰωῆσαφ.

Τὴν ὥραν δὲ ἐκείνην ὅπου τὸν ἐξενταφίασεν ἔτυχε νὰ εὕρηθῃ ἐκεῖ μία δαιμονισμένη γυναίκα, ἥτις ἀπὸ μακρινούς τόπους ἠκολούθει ζῶντα τὸν Ἅγιον, ποθοῦσα τὴν ἰατρειάν της· καὶ καθὼς εἶδεν ὅπου ἀνοίξαν τὸν τάφον τοῦ Ἁγίου, τὴν ἐτάραξε δυνατὰ τὸ δαιμόνιον, καὶ ὑστερα ἀπὸ ὀλίγην ὥραν ἰατρεύθη τελείως, δοξαζοῦσα τὸν Θεὸν καὶ τὸν Ἅγιον. Ἐνας ἀπὸ τοὺς δημίους ὅπου ἐθανάτωσαν τὸν Ἅγιον, ἐπῆρε τὸ ἐπανωκαμήλαυχόν του, καὶ γυρίζων εἰς τὸν Χόντζαν, τὸ ἔβανεν εἰς τὸ κεφάλι του, καὶ ἐπεριέλα τὸν Ἅγιον, καὶ παρευθεὶς δαιμονισθεὶς, εὐγαλε τὰ βούχα του, καὶ ἔτρεχε φωνάζων πῶς αὐτὸς ἐθανάτωσε τὸν ἀσκητὴν, ὅθεν μανθάνων τούτο ὁ Πασιάς ἐπρόσταξε καὶ τὸν ἔβαλαν εἰς τὰ τείχη, καὶ ἐκεῖ κακῶς ὁ κακὸς ἐξέψυξε.

Ἐφ' οὗ ἔλαμε τὴν ὑστερινὴν διδασχὴν ὁ Ἅγιος εἰς τὸ προρηθὲν χωρίον Κολικόντασι, ἀφῆσεν ἐκεῖ ἕνα Σταυρὸν, κατὰ τὴν συνήθειαν, στημένον εἰς τὴν γῆν, καὶ μετὰ τὴν τελευταίην του ἔβλεπον οἱ Χριστιανοὶ πῶς οὐράνιον, ὅπου ἔλαμπεν ἐπάνω εἰς τὸν Σταυρὸν κάθε νύκτα· ὅθεν τὴν ἡμέραν τῆς Ὑψώσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ ἐπῆγαν οἱ Ἱερεῖς μετὰ τὸν λαόν, καὶ ἐπῆραν τὸν Σταυρὸν ἐκεῖνον μετ' εὐλαβείας λιτανεύοντες, καὶ τὸν ἔβαλαν ὀπίσω τοῦ Βήματος, κοντὰ εἰς τὸν τάφον τοῦ Ἁγίου εἰς παντοτεινὴν ἐνθύμησιν τοῦ θαύματος.

Ἐφ' οὗ δὲ οἱ μαθηταὶ του ἔλαβαν τὴν τελείαν ἐλευθερίαν ἀπὸ τὸν Πασῶν, ἔλαμψαν ἀνακομιδὴν τοῦ Λειψάνου τοῦ Ἁγίου, καὶ μερικοὶ ἀπὸ αὐτοῦ ἐπῆραν σημεῖα ἀπὸ αὐτό, καὶ δυσκοροπίσθησαν εἰς διαφόρους τόπους· καὶ πολλοὶ ἀσθενεῖς δι' ἐκείνων ἔλαβον τὴν υἰεῖαν τους, καὶ μάλιστα κατὰ τὴν νῆσον τῆς Νάξου ὅπου πηγαίνοντες δύο μαθηταὶ τοῦ Ἁγίου, διὰ νὰ ἀναγγείλουν τὰ περὶ τοῦ Μαρτυρίου του εἰς τὸν ἐκεῖσε σχολαρχοῦντα Ἱεροδιδασκαλον Χρῦσανθον, τὸν ἀυτάδελφον τοῦ Ἱερομάρτυρος, ἔτυχε νὰ ἔχουν μαζῆ τους μερικὰς τρίχας ἀπὸ τὰ γένηα τοῦ Ἁγίου, τὰς ὁποίας πέρνοῦσα μετ' εὐλαβείαν μία γυναίκα ἐν τῷ καλουμένῳ Νεχωριῶ, ἥτις εὕρισκετο εἰς βαρυτάτην καὶ θανατηφόρον ἀσθένειαν, ὧ τοῦ θαύματος! εὐθὺς ἐγνώρισεν εἰς τὸν αὐτὸν της, μίαν ὑπερφυσικὴν δύναμιν, διὰ τῆς ὁποίας ἀνέλαβε μετ' ὀλίγον τελείαν τὴν υἰεῖαν της. Ἀλλὰ καὶ πολλαὶ στεῖραι γυναῖκες λαμβάνουσαι εἰς διάστημα ἡμερῶν τεσσαράκοντα χῶμα ἀπὸ τὸν τάφον τοῦ Ἁγίου μετ' εὐλαβείας καὶ πίστεως, ἐπέτυχον τοῦ αἰτήματος, δηλαδὴ τοῦ νὰ γεννήσουν τέκνα μετὰ τὴν χάριν τοῦ Χριστοῦ, καὶ διὰ πρεσβειῶν τοῦ Ἁγίου Ἱερομάρτυρος Κοσμᾶ οὗ τὰς πρεσβείαις ἀξιοθετήμεν τῆς Βασιλείας τῶν Οὐρανῶν. Ἀμήν.

ᾠδὴ ζ'. Πικίδες Ἑβραίων.

Ἰχνη παμμάκαρ τῶν ποδῶν σου κατεστήριξας ἵχνησιν ἀ-
λιείων, καὶ σαγήνη Σοφῆ χρησάμενος σοῖς λόγοις, ψυ-
χὰς ἀνθρώπων ἠγρευσας ἐκ βυθῶν τῆς ἀπωλείας.

Λόγῳ τῷ σῷ ποδηγηθέντες, λόγον τοῦ Πατρὸς τὸν ἕνα
τῆς Τριάδος, ἐξ αἱμάτων ἀγνῶν ἐπέγνωμεν λαβόντα,
μορφὴν βροτεῖαν ἄσπορον, ἵν' ἡμεῖς ἀναπλασθῶμεν.

Χαίρει λαμπρῶς ἡ Αἰτωλία, τὸν κοσμήτορα κόσμου παν-
τὸς τὸν Μέγαν, Ἱερέα Θεοῦ, βλαστήματα ὡς ῥοδον, σὺ
τῆς ὁσμῆς ἐπλήρηθησαν οἱ ἐν πίστει προσιόντες.

Χαῖρε βροτῶν ἡ σωτηρία, ὡς τὸν Κύριον τῶν ὅλων τε-
λοκυῖα, ὃν δυσώπει ἀεὶ ὑπὲρ τῶν ἱκετῶν σου, καὶ μετὰ
πόθου Δέσποινα, προστρεχόντων σου τῇ σκέπῃ.

ᾠδὴ η'. Τὸν ἐν Ὄρει Ἄγιον.

Ἱερέων πληθὺς καὶ τῶν Μαρτύρων, εὐφημῆ σε Κοσμᾶ Ἱε-
ρομύστα, καὶ Μοναστῶν ὁ δῆμός σε γεραίρουσι, ὡς τὸν
Ἀποστόλων ὁμότροπον ἐν πᾶσι, πανσόφως γεγονότα.

Ἀναργύρως τὸν σὸν ἐνοσπίρας λόγον, ταῖς διψώταις καρ-
δίαις τῶν ἀνθρώπων, ἐπταπλασίους πρὸς Χριστοῦ ἀπει-
ληφας, πόνων τοὺς στεφάνους, ᾧ μὴ διαλείπης ὑπὲρ
ἡμῶν πρεσβεύων.

Ἰδαγμάτων ἐνθέων σου πλησθεῖσα, Ἀλθανία ἄθλους τοὺς
Δσούς γεραίρει, καὶ τῷ πανσέπτῳ συνελθόντες σου Ναῶ,
τὴν Τριάδα Πάτερ, τὴν δοξάσασάν σε δοξάζουσιν ἐμφρόνως.

Ὅτι δι' Εὐας Ἐδὲμ ἐκδιωχθέντες, διὰ σοῦ δὲ πάλιν ἀντει-
σαχθέντες, δοξάζομέν σε ὡς Θεὸν γεννήτασαν, ἡς ταῖς
μεσιτείαις λύσιν τῶν πταισμάτων εὐροίμεν Θεοτοκε.

ᾠδὴ θ'. Ἐξέστη ἐπὶ τούτῳ.

Ἡ αἴγλη τῆς Τριάδος σου τὴν ψυχὴν, ἐλλαμφθεις πρὸς
τοὺς πόνους ἐξέδραμες, μὴ τὸ σαυτοῦ μόνον, ἀλλὰ
πάντων ἐπισκοπῶν, καθὼς φησι τὸ λόγιον, ᾧ καὶ παρεπό-

μενος ἀσφαλῶς, ἐξέδωκας βασιάνους, ὑπὲρ πάντων τὸ σῶμα,
τὸν σὸν Δεσπότην ἐκμιμούμενος.

Ἦν φόβον τοῦ Κυρίου ἔνδον λαβῶν σῆ καρδία σοφίαν
ἐπλούτησας παρά Θεοῦ, ἡ καὶ τὰς καρδίας τῶν εὐτε-
βῶν πρὸς γνῶσιν θείαν ἠγάγες, σέβειν καὶ δοξάζειν ἕνα
Θεὸν, Τριάδα ἐν Μονάδι, τὸν Ἄναρχον Πατέρα, σὺν τῷ
Υἱῷ καὶ Θεῷ Πνεύματι.

Ἰνήμειον διδαγῶν σου τῶν εὐσεβῶν, πανταχοῦ καταλεί-
πων πανόλβιε, θείου Σταυροῦ, ἐν ᾧ τὰς παλάμας ὁ
Δίκαιος ἐξέτεινε δι' ἔλεος, τύπον ἐναργῆ τὰ τεράστια, ἐτέ-
λεις ἐν τῷ κόσμῳ ἀφθόνους τὰς ἰάσεις παρέχων τούτῳ
τοῖς προστρέχουσι.

Βράτον μὲν τὸ πάλαι ὁ Μωϋσῆς, προκατεῖδέ σε μόνῃ Θεό-
βρυμφε, τὴν ἐν πυρὶ ὄλως ἀκατάφλεκτον μείνασαν, ἡμεῖς
δὲ σε πανάμωμε, κυρίως Θεοτόκον πανευλαβῶς, δοξάζο-
μεν, ἰδόντες, ὡς μεσίτριαν οὔταν, πρὸς τὸν Υἱόν σου
καὶ Θεὸν ἡμῶν.

Ἰξαποστειλάριον. Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Σταυρὸν τὸν τοῦ Κυρίου σου, ἐπ' ὧμων ἀνεβάστασας,
δι' οὗ ἐτέλεις ἐν Κόσμῳ τοῖς προσιοῦσί σοι Μάχαρ, ἀ-
φθονα τὰ ἰάματα, ὡς Ἱερεὺς πανάριστος, τοῦ σοῦ Δεσπό-
του πάνσοφε, διὸ καὶ προσεσήνοχας σαυτὸν δεκτὸν ὡσπερ
θύμα, ἱερουργῶν τῷ Δεσπότη.

Θεοτοκίον. Ὁμοιον.

Μαρία κυριώνυμε σῆ μεσιτεία πάντοτε μὴ διαλείπης χρω-
μένῃ πρὸς ὃν ἔτεκες Κόρη, ὑπὲρ ὧν δούλων πάναγκε
τῶν ὑμνητῶν τοῦ τόκου σου, καὶ γὰρ ἰσχύεις Δέσποινα,
ὅσα καὶ βούλει ποιῆσαι, ὡς Μήτηρ τοῦ Βασιλέως.

Εἰς τοὺς Ἁγίους. Στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος α'. Τῶν Οὐρανίων Ταγματῶν.

Ποῖς θεοφθόγοις σου λόγοις πίστιν ἐτράνωσας, τὸ ζο-
φερὸν τῆς πλάνης διαλύσας Παμμάκαρ, φωτὶ τὸ τῆς

Τριάδος, ᾧ παρεστῶς παρόρησιαν εὐράμενος καθικετεύων μὴ
παύσῃ ὑπὲρ ἡμῶν τῶν τελούντων σου τὴν μνήμην αἰεί.

Ἦν τοῦ Λειψάνου σου κόριν τὴν θαυματόβρυτον, κατέχουσα
ἐν κόλποις Βελεγράδων ἡ πόλις, ὡς ὄντως θεῖον πλοῦ-
τον, καὶ θησαυρὸν τῶν θαυμάτων ἀκένωτον, ἀχρεὶ δικαίως,
ἦν σῶζε ταῖς σαῖς λιταῖς παντοίας βλάβης τοῦ ἀλάστορος.

Ἦν ὑφραίνου τέρπου ἡ πόλις τῶν Βελεγράδων πιστῶς, κα-
τέχουσα ἐκ κόλποις τον κοσμήσαντα λόγους, Χριστοῦ
τὴν Ἐκκλησίαν θεῖον Κοσμᾶν, τῶν πιστῶν καὶ κοσμήτορα,
τῶν Ἱερέων τὸ κλέος, καὶ Μοναστῶν, καὶ Μαρτύρων ἐγ-
καλλώπισμα.

Δόξα. Ἦχος β΄

Ἦν σκεύους τῆς ἐκλογῆς, τῆς κορυφῆς τῶν Ἀποστόλων,
Παύλου τὸν ζηλωτὴν εὐφημήσωμεν, Κοσμᾶν τὸν Ἰτα-
πόστολον· οὐ γὰρ ἔδωκεν ὕπνον αὐτοῦ τοῖς ὀφθαλμοῖς
οὐδὲ τῶν πόνων ἀνάπαυσιν, ἕως οὗ τὸν λόγον τοῦ Εὐαγ-
γελίου τοῖς πιστοῖς διεδράνωσε· καὶ τὰς καρδίας τῶν πι-
στῶν ἐκ βυθοῦ τῆς πλάνης πρὸς ἐπίγνωσιν θεῖαν μετή-
γαγε, τῇ τῶν λόγων πλημμύρα τῶν ἀνθρώπων ποτίζων
τὰς διανοίας, καὶ τῷ φωτὶ τῆς Τριάδος τὴν σκοτόμαιναν
διαλυσάμενος, τὸ τῆς Θεότητος φῶς τὸ γλυκερὸν ἀντει-
σῆγαγεν, ᾧ καὶ ἡμεῖς φωτισθέντες τὰς ψυχὰς, τῶν πα-
γίδων τοῦ ἐχθροῦ ῥυσθαιήμεν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ὅμοιον.

Τὴν πᾶσαν ἐλπίδα μου εἰς σὲ ἀνατίθημι.

Δοξολογία Μεγάλη.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν, Ἑυπικά, καὶ ἐκ τοῦ κανόνος τοῦ
Ἁγίου, Ὡδή γ' καὶ ς. Ὁ Ἀπόστολος. Ζῆτει Κυριακῇ
μετὰ τὰ Φῶτα. Εὐαγγέλιον. Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ προσκαλε-
σάμενος ὁ Ἰησοῦς τοὺς δώδεκα μαθητὰς αὐτοῦ ἔδωκεν
αὐτοῖς. Καὶ τὰ λοιπά.

Κοινωνικόν. Εἰς μνημόσυνον αἰώνιον ἔσται Δίκαιος.